

PETRE IOAN CREȚU

ȚIGĂȘII DE VISE

Editura Etnous

2018

Petre Ioan Crețu

UCIGAȘII DE VISE

Poezii

2018

*Tehnoredactarea, corectura,
coperta și ilustrațiile grafice*
Petre Ioan **Crețu**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Crețu, Petru Ioan
Ucigașul de vise / Petru Ioan Crețu - Brașov : Etnous
2018
ISBN P78-606-712-458-3
821.135.1

Dedic această carte nepotului meu
Andrei Ștefan Crețu

copiilor mei

Diana Maria
Alexandra Maria
Ștefan Ioan Crețu

Prietenilor mei

Gabiela Sitaru
Aurelia Elena Soare
Adriana Popa
Gabriela Barbu
Nela Carasava
Maria Vaskocenko
Veronica Pavel Lerner
Anastasia Dimitriu
Maria Bratu
Diamanta Iordan
Sorin Sulu
George Gioga
Aurel Dobre
Neluțu Vetu
Marian Achim

Pic

Cuvânt înainte

aripi de pământ aripi de cer aripi
crescute din răni din carne din vânt
toate se înalță într-un zbor fără țintă
haotic

pe sub coaste
o armată de îngeri săpând un tunel
între lumea de astăzi și lumea de ieri
e tot o hărmălaie de zâne și viermi
iar funia a înmugurit de veghe a moarte
în jurul gâtului firav
cineva s-a trezit din somn și a zis
ăsta e Pic

1. Despre rostul lui Pic în lume

e sigur
Pic nici nu a existat
a fost mai mult
o zbatere în gol o eroare
un ou de cuc
ținut la subsuori
de zâne și îngerii bețivi

mai degrabă câteva cuvinte
fără sens înfipte în tâmplă de vânt
poate un suflet chircit a fost
un fel de a rata
o umbră rătăcitoare
însălmântată de fiare
de știpe de inorogi în zale
într-un sfârșit cumva din greșeală
ucis într-o noapte lipsită de har
de singurătate de uitare chiar
sub prunul bătrân uscat
cocârjat sub ninsoare
vremea lui Pic uitată
în triste felinare

2. Nașterea și moartea lui Pic

despre mine pot să spun
că locuiesc în timpul satului meu
aici dimensiunile au un alt rost
sau poate nu există
oamenii sunt altfel
seamănă a păpuși mecanice
și ei plutesc fără zgomot
purtați de vânt peste livezile bătrâne
duhnind a tutun a crâșmă a fântână

cred că m-am născut
într-un timp bramburit în căruță
- mereu am spus
că m-am născut fără voia mea
că m-am născut din frică
ca un coșmar teribil
unde mama îmi murea
cu uterul străpuns de un fus
ca o lance de foc și scârbă

de trăit am trăit în aceeași căruță
cu aripi de lemn străvezii putrezite
scoarțele se subțiau se înălțau
îmi veneau peste umeri
înlănțuindu-mă cu fier
zborul îmi era scurt
nici măcar o secundă
mai mult o dorință

acum știi deja
că la moartea mea
vecinii au să arunce cu pietre în căruță
să-i spargă bucata mică de zare
lumina ce încă persistă
în felinarul de sticlă
în ochiul de pisică

fără motiv cam la un an

primarul o să transforme căruța
cu hamuri cu scoarțe cu oiștea de fier
în casă memorială
aici s-a născut
a trăit
a iubit și a murit Pic
câtă stupoare
cei care m-au lovit vor vinde bilete la intrare
vor duce până și oiștea la fier vechi
roțile căruței
le vor vinde la piață în oraș
unora care le vor atârna
pe pereții sufrageriei zugrăviți cu sclipici
fără să știe că în ele sunt închise
cioburi din sufletul meu
și că o să-i bântui ori de câte ori
îmi va fi dor de mine
sau voi vrea să scriu un poem
despre cum a trăit și a murit Pic

3. Călătorul dintre morți - curățătorul

nu știu cum dar m-am trezit zburând, așa, deodată
de la moartea mea întâmplată
către o altă moarte
ce stă să înceapă
zborul acesta ca o vibrație rece
aripă de gheață
se întâmplă numai în somn
somnul acela care ține trei zile pe pământ
în cer o veșnicie
și unde
tristețea din sufletul meu
înflorește a lumină
lumina e gândul lui Dumnezeu
strălucind prin toți ochii lui îngerești

curios e că nici nu-mi simt trupul trupul lumesc
ce știu e că trebuie să spăl
sufletele celor morți
trei zile la rând
mi s-a dat un burete și un fel de tomberon
pe care îl împing din moarte în moarte
din păcătos în păcătos dintr-un somn în alt somn
și de pe pământ se aude cântând
un vechi saxofon

mai știu că toată suferința
adunată din tot felul de singurătăți
e în fapt smerenie și că trebuie să mă supun
să îndur fără crâcnire
fără să aștept vreun răspuns
câtă tristețe poate să-ți încapă în suflet
se mira cineva, uitându-se la mine
cât pustiu câtă vină

- unde sunt asistentele cu acele lor mov
din care spitalul picura somn
ce tragic sunau pașii lor pe holurile pustii
femei croșetă cu părul trist

împingând cu zgomot căruciorul șchiop
cu aspirine feșe alcool destine și un creion

altfel timpul îmi trece greu
tot împingând tomberonul
și zborul din suflet la alt suflet
îmi e tot mai târșit mai obosit
și lacrimile mi se preling grele
de pe obraz
în sicriul din lemn ieftin de brad

4. Iubirile lui Pic

Pic a iubit haotic încă de mic
nici măcar atât nu a reușit
să iubească până la sfârșit
să fie bărbat să fie iubit până la moarte
și asta îl face să sufere din dragoste și acum
în casa de lut
casa bătrânească de pe caisului doi
vecinii se uită la el cruciș
„uite cum îi fug moșneagului ochii pieziș”
zic mai ales vecinele cu breton și batic
de nu le-ar fi frică că-i fărâmă vreun os
l-ar tăvăli un pic pe patul pufos
pe patul de stele de iarbă de greieri vioiși
să zboare în înalt zborul acela proscris
spre Marduk acasă
planeta interzisă de atâta timp

să faci dragoste nu se uită zicea Pic
e ca mersul pe jos
urci în femeie ca în ceruri sfios
apoi ne spunea povestea ceasului borțos
ceas cu pendulă și-un cuc somnoros
fluturi bolnavi ne loveau violent în tâmplă
alteori curgeau lin peste curiozitatea noastră
până când ne amorțeau maxilarele
într-o uimire nefirească

4.1. Prima iubire a lui Pic

prima dragoste s-a întâmplat într-o vară
august șaptezeci și patru
după moartea stupidă a Mariei
o fată frumoasă de optâșpe ani

port și acum în suflet durerea
tânjirea după ea
revelația luminii pierdute
realitatea crudă că n-am să-i mai simt
respirația fierbinte pe umăr în palmă
sânii mici abia înmuguriți gândul flămând
femeie întâmplată plutind
și ea se întrupa în mine pe furiș
ca și cum deja se aprobase să fiu
călătorul dintre lumi
sperând până la sânge că ne vom regăsi

soarele picura doar apă de ploaie parșiv
ce festin
miroseam a frică miroseam a vin
până adormea
și noi exaltam ca și cum
moartea ne-ar fi murmurat
cuvinte de dragoste șoapte

de un timp ies la o țigară în parc
braț la braț cu sora șefă
șefă peste sufletele ostenite
și de fiecare dată sângele meu se îngroșa
ochii îmi străluceau pielea se albăstrea
timpul abia de îl percepeam și se întâmpla
ca de undeva glonțul de fier
să se furișeze și să mă lovească-n sfârșit
în tâmpla albită de timp

4.2. Chapeau bas

unde în fața femeilor Pic își scoate pălăria
abia după aceea își dă jos nădragii
iar bucuria lui era imensă
iubea altfel femeile cumva
iar dorința cărnii aproape lipsea
sufletul lui doar cenușă
poate doar poetul din el era viu poate
dar și el de la o vreme a cedat
și-a dus talentul în munți
și după un timp, alt timp a urmat
mai crâncen

corabia lui fără timonă a tot rătăcit
nicicând ancorată
nicicând fără vânt
fantomă în ceață rătăcind
spre nicio țintă spre nicio măiastră
doar apă doar zâne bătrâne ridate

mănunchiuri de raze tainicul rit
misterul cântării etern visătoare
adânc îngropată în palide viori

în lumea lui, Pic tot preumblând
femei îndurerate femei în rochii albe
copii cu frunți stelare copii predestinați
dorința sufocată în propria-i vină
hei,
nu aruncați cu piatra în el
în blestematul de Pic
născut în zi solară
o zână încruntată crâncen a rostit
Pic e lumină
și atâta bucurie nu poate fi
deodată transformată
în durere în lacrimi în chin

4.3. A doua iubire a lui Pic

câte suflete nepereche
rătăcesc în ceață amețite de dor
tot jinduind iubire
pe când noi
noi ne-am trezit deodată îndrăgostiți
dragostea aia nebună
mai știi, de cum am intrat
ochii mi se lipiseră de privirea ta căpruie
și ne-am cutremurat
până în străfund
și cum eram învăluți într-un halou misterios
și cum zburam cât de înalt zburam Doamne
înlănțuiți flacăra lumină

pe deasupra invitațiilor tăi
cum îți amețeam pe toți
și cum cădeau secerări
beți de iubirea și suferința noastră

ne-am regăsit definitiv
abia la prima îmbrățișare
bărbat femeie - nunta sufletelor noastre
și în același timp ne-am mântuit și pierdut
apoi ne-am întrupat înfrigurați
în ființa aceea stelară
despre care am visat
despre care au visat
îndrăgostiții lumii a păcat

ceva cumva a fost greșit
ne-am zidit pe rând în piatră în cruci
două umbre plutind în van nefiresc
ca o corabie fantomă
de ars am ars dintr-odată amândoi
până la scrum și vom muri
fără crâcnire
și ce a fost dumnezeiesc în noi
s-a transformat în zgură

5. Întunericul din Pic

aș putea să-mi imaginez
o fortăreață
înconjurată de un șanț plin de flegme
și unde multe nunți se vor întâmpla
fiecare cu întunericul lor
nuntașii se vor ascunde în mine
și le voi simți durerea și focul
din carne din oase din sânge
într-un târziu vor flutura
și se vor preface în înger

îmi închipuiam
că va veni timpul când
voi putea schimba în profit
întunericul pe lumină
și că voi străluci de unul singur
în isteria ce mă va cuprinde
și unde îmi voi tăia venele
apoi
cu sângele gălgâind din braț
voi râde în hohote voi plânge

câtă suferință poate duce Pic cu el
se minunau vecinii

știu doar că visam cum voi lumina
așa cum luminează luna pământul și apele și cerul
și vântul să-mi tot șușotească încă mai sunt

Ronțăitorul

Poem bramburit tăiat în felii

- experiment în două părți inegale despre viața feliată Julien -

I

abia trezit am ieșit să mă tolănesc pe iarbă
cu viața îndreptată spre sud
întotdeauna la sud e mai cald e și soare
oricum e bine
și mă tot holbam la tine
până-mi înverzeau ochii
și-mi creșteau muguri pe lobi
tocmai fredonai imnuri străbune
când deodată
viața s-a trezit în livezi
asistentele bătrâne
cele din schimbul trei
își făceau rondul
tu defilai eu înfigeam o seringă
în patul de fier

pe la prânz turnam în mine
printr-o pâlnie de plastic maro
gândurile versurile îngânate
și tot ce mustea a salivă greoi
strânse din iarbă
ori stoarse de sub unghii lăptos

cei mai bolnavi decât mine
e de preferat să le țină sublingual
între zece cinsprezece minute
apoi să le înghită cu apă
apă sfințită
apă ținută sub clopotul de bronz

de cele mai multe ori eram
cu pumnii strânși și loveam în lume
croșee de fum bum-bum

de cele mai multe ori
stăteam între două oglinzi convexe

răsucind fire subțiri din oțel ruginit
și nori se ridicau din mâini ca un șarpe
nori de rugină de moarte banali
peste furnalele gri tot o ruină

din orașul de fier
se auzea o mașină
molfăind molatec silabe
un claxon răgușit și o bormașină
de la streășină pica rășină nu-i nimic
nici nu știu de ce erai plecată în lume
ori uitată în gară pe o bancă de lut

II

După amiaza în loc să dorm
mă zgâlțâiam
îmi tremura carnea pe oase răsând
toate amintirile mele aveau boala Alzheimer
iar ochii îmi trădau demență senilă
eram praf
de obicei când se-ntâmpla
mă urcam pe casă și mă dădeam
pe burlanul din tablă zincată
până mă subțiam și mă lungeam
de atingeam cu mâinile stelele pe cer
atunci mă mai urcam o dată pe casă
așa de ultima oară
strig cât mă țin plămânii
fă, te iubesc
și mă aruncam direct în cap
pe iarbă sau în betonul armat
imediat adormeam
și dormeam somn cam de două vise
și mă înveleam de zor cu aerul umed
cu ziare frunze și zâmbeam

- ce bine îmi era când iubeam!

Umbră zeului poet e mută

noi poeții călătorim în lume
sub formă de îngeri
cârduri cârduri bolnavi de cuvinte
de atâta iubire ne dor picioarele
și ne cresc aripi
de cele mai multe ori
ne înecăm în vinul ieftin și acru

unii suntem veseli
cei mai mulți dintre noi suntem triști
suntem aceia care umplem noaptea
cu flori de gheață ferestrele voastre
suntem aceia care
smulgem cuvintele poeme din noi
ca pe niște răni
ca pe niște bucăți de carne
bucăți de suflet
și plângem lacrimi de fier
cu gust de moarte

ne subțiem cu fiecare cuvânt scris
cele mai frumoase poeme le plătim
cu ani din viața noastră
îi plătim senini
ca și cum am fi dăruți zeilor coasă
astfel de jertfe înaltă
ne fac speciali sublimi
cui îi pasă?

cei mai mulți
ne întorcem în noi sub formă de oase
ca niște păsări călătoare primăvara
la vechile cuiburi
spune și tu,
ce poate fi mai frumos?

Poezie angelică

- alt experiment la fel de nereușit -

de fiecare dată când deschideai fereastra
trecea prin sufragerie nepăsător tramvaiul doișpe
zdrăngănind din tablele ruginite
cu geamurile sparte murdare boțite
(în tinerețe tramvaiul a fost tanc mândru cu șenile și creste)
și de fiecare dată
lustra începea să tremure
lustra aia cumpărată de ai tăi din magazinul sătesc
cumpărată la pachet
cu o lampă cu fitil cu oglindă și toartă

când închizi fereastra
se face liniște la loc
și avem impresia că am murit fără veste

mai toată ziua stăm în bucătărie
bem cafea și fumăm țigări proaste
sorry am uitat că nu mai fumez
nu sunt eu cel care trage adânc din țigară
m-au internat la spitalul municipal
și nu m-au mai lăsat să mă întorc afară

în somn dacă nu mă bat plâng
visez că ni s-a sfârșit timpul
iar de la centru nu ne-au mai promis nimic
cred că și când mă bat visez că murim
alerg îngerii în somn și îi prind de aripi
îi arunc până se face zi
când mă trezesc de necaz
înfig tije de crin în fereastră
și se face curent și o hărmălaie albastră
se face și frig așa dintr-odată
tu ascuți muzică veche în cască
eu lovesc televizorul să meargă
de atâtea lovituri i-a crescut o gălmă
exact sub milieul lucrat
de tine în nopțile cu lună

la miezul nopții fix ieșeau să fumezi
și se amesteca fumul de țigară
cu întunericul șarpe fiară
ce se prelinge rece pe sub pleoapa rară
ori pe furiș tiptil pe la subsuoară
cel mai mult îți plăcea să cobori în mine
cu sufletul ud și tăceam cel puțin o lună
vezi tu tăcerile astea au săpat adânc
sunt numai gropi în carne sub piele în gât
tăcerea ca un vultur nocturn
ca un demon nebun îmbătat cu o prună

realitatea de azi este într-o altă paradigmă
fața de masă în carouri
e cuprinsă și ea de spaimă de milă
bântuită de îngeri zici că e o eșarfă ne bună
sub bolta furată
de prinți cerșetori ce ne bat
cu pumnul în poartă

când îți amintești de mine deja e spre apus
și nu ne mai dă lumină nici lustra
nici lampa cu fitil
umbrele ies din pereți toate deodată
cel mai mult și mai mult îmi place să alerg
în căruciorul cu o singură roată
din bucătărie în sufragerie cu viteză în pantă

J'est un autre Rimbaud șoptesc
și nu înțeleg de ce de ce nu găsesc în mine
pe celălalt eu
cel ce poartă adevărata vină
identitatea de poet cerșetor cu baston

când ne trezim suntem demult plecați de-acasă
înfrigurați ținându-ne de mâini
așa și vom sta moartea noastră toată

Devenire degeaba

- fantezie pe toate vocile și-o coardă dementă -

viața se învață îmi spunea cineva
pui burta pe carte și după ceva exercițiu
vei trăi așa cum probabil
o vei putea rescrie

să nu uiți există viață în tot în toate
așa cum există și-n moarte
chiar hoașca de ea a pus-o deoparte
pentru vremuri cumplite
vremuri deșarte

nu-i greu
primul lucru pe care trebuie să-l înveți
este cum să te întorci mândru acasă
din lumea de apoi
bați cât poți de tare cu pumnul în cer
și ți se vor deschide cu zgomot în față
și poartă și drumurile toate,
nu e așa, ce soartă!

să știi că și femeia se învață
îmi spunea altcineva
un donjuan bătrân și surd de-o ureche
privești câteva ore bezmetic la lună
și vei putea folosi cu îndemânare cu artă
orice femeie
doar că timpul se petrece altfel atunci
totul e să nu te sperii și să te arunci
cu capul ca boul înainte
în prima femeie cuminte
întâlnită în drum

din pereți ieșeau oameni cu har
cu tot felul de oase înfipte în cap
plini de moloz de harpe zdrobite
de versuri cu tâlc
poete hârșiite
se încolonau în spate pe alee
făceau câteva selfie-uri și plecau în tranșee

prin sânge treceau soldații de fum
soldații brichetă tot scăpărau cu îndemânare
amnare
și zuruind din urmă pe drum
venea o bravă trotinetă
zur-zur zur-zur din roată scrâșnind
câtiva corcoduși
cântau lălăit let it be după ureche

îmi aparții toată pe dinăuntru
îți spuneam iubito
coastă cu coastă
și o unghie roasă doi ochi
vai ce frumoasă
ești te scuipe fericit să nu te deochi

te-ai preschimbat dintr-odată așa, întoarsă
în carnea ta înota un bărbat femeie
ningea mult și prost în Calea Lactee
prunii de zor mă strigau pe nume
mirune mirune degeaba
eram iar mire falnic și june
vai ce prost am fost!

un lucru să nu uiți
îmi spunea un al treilea șoptind
un înger căzut cu aripi și ghete
negre

când ajungi pe pământ iubește iubește iubește
nu te opri

atât sunt sigur că știu
în viața trecută am uitat să fiu
am uitat să-ți privesc surâsul cald viu
să-ți susur iubirea pe gât la ureche
femeia mea din vis femeia mea nepereche

Ultimul poem de dragoste scris în spital

și-a băut timpul secundă cu secundă
în cârciumi murdare cu zgomot și fum
până nu i-a rămas nimic
și-a cheltuit până și unghiile și harul
dar mai ales femeile una câte una

I-au găsit într-o dimineață
lipit de o bancă în parc
hainele îi erau ude rupte în fâșii
din el rămăsese doar piele și doar păr
și un miros greu de urină de alcool
de medicamente și spermă
de om sărac murdar
I-au internat în spitalul municipal
cu noi în salon
mai întâi I-au spălat cu furtunul apoi
I-au aruncat în fața ușii să ne ștergem pe el
de câte ori vin să ne facă injecții
asistentele își curăță pantofii
de părul lui de pe piept
și el se lățea și se făcea tot una
cu spitalul cu paturile de fier cu ușa
câteodată ofta chiar a și râs
când i-a trecut cu roata căruțului
asistenta șefă peste buza de sus

Într-o dimineață nu I-am mai văzut
am presupus că i s-a împlinit soarta
și a plecat
cineva a zidit o scară între spital și cer
și când ni se face timpul
ne înălțăm fericiți către nicăieri

Toamna - cântecul oaselor noastre

străzile s-au umplut de ploaie
și de fețele noastre fără chip
acoperite de frunze de cenușiu de toamnă
cerul e acoperit de asistentele
din spitalul municipal
care zboară pe biciclete cântând
lăsați-ne să fim lăsați-ne să fim

nici nu știai
că mașinăria complicată a ochiului
e menită să ne orbească în final
să ne fulgere creierul a cenușă
cum nu știai nici
că e la fel de monstruoasă
ca o fiară mecanică cu scripeți
cu roți dințate scârțâind lugubru fierbinte
și noi priveam în continuare lumea prin ochi
până se făcea toamnă
când adormeam cuminti în frunzele noastre

pe mine mă iubesc toate amintirile tale
mai ales când vine toamna
te apucă așa dintr-odată chemarea
și parcă ești mai proaspătă mai vie
eu eu mă risipesc sunt ca-ntr-un vis
ce trece în alt vis
ca o moară ce macină timpul pitic

cineva golește nopțile noastre de somn
îl face grămadă și îi dă foc
altcineva strânge sute mii
de tije subțiri de oase de crin
le înfige pe rând în carnea noastră
și ele cântă sublim ca o orgă în ceruri
și nici nu observăm
că iar am murit

Negație

nu din întâmplare mi se
tot scurgea lumina
încet încet din ochi și
și nu degeaba în mine
a ars un rug
cu flăcări reci albastre

în fiecare dimineață
ne întoarcem ca pe ceas
unul pe altul
apoi ne răzvrătim în parc
ceva mai mult de-o oră
când obosim
ne închidem în noi
și murim cenușiu
de unde am rămas
mai departe

mai știi cum dormeam în mlaștini
și sângeram apusul peste ape
sau cum fulgerau morții verzui
în pământul sihastru
și cum se căsca nimicul în adânc
în smârcuri măiastru?

Moartea mea străină

mai întâi am construit un zid în jurul meu
un zid înalt de piatră și am sperat
să te uit
dar fiecare pasăre
fiecare adiere care trecea peste zid
purtau vești și doruri și numele tău
pe aripi
și mă durea și plângeam
și desenam cu creta pe zid
amintiri, fiecare gând fiecare tu

am umplut zidul cu desene
și zidul în loc să se îngroașe
parcă se subția
când am terminat creta
am continuat să desenez cu carnea de pe degete
cu sângele din mine și toată ura mea
cu înverșunare nebună
până când s-a ros toată carnea
și oasele degetelor
roase și ele de zid
au fost luate de vânt și răspândite în zare
și ele se auzeau ca un ropot
venind din depărtarea goală

am ucis toate păsările
toți fluturii
și vântul l-am ucis
am blestemat toți sfinții
și lumea toată am blestemat,
degeaba!

te auzeam în sânge cum urcai
spre tâmplă apoi în ochi
unde te înecam cu lacrimi
și iar te auzeam în sânge
și cum urcai spre tâmplă spre ochi
până am orbit

și tot așa te-am auzit în suflet
până am surzit
am urlat, am urlat în noapte
până am muțit

am și murit puțin
dar tu, tu muriseși demult, tare demult
au murit și moartea mea străină
și moartea ta durut

Adagio

întotdeauna mi-au plăcut umerii tăi triști
brațele atârând a lene obosite de nuntă
ori buzele crăpate de dorință
pielea nădușită cum mirosea a frumos a femeie
încăpeai toată în sufletul meu
așa cum dormeai într-un colț
cu capul rezemat de dorință

ești dragostea mea de sfârșit, știi?
vei înflori divin sub mângâierile mele
sânul tău stâng copilul meu
ți-l voi înlănțui cu săruturi și zare
și în cartea cu poeme am să-l așez
la presat ca pe o floare

am să te ascund în căușul palmei mele
ca într-un fruct
și am să te acopăr cu uimire și-un sărut
să nu te pierd și nimeni să te fure
să nu înflorești să nu te înalți
în alte brațe reci străine
am să te prefac în vin apoi în pâine
sălbatic am să mușc din tine
și vinul am să-l sorb pe tot
cu multă gingășie în neștire

eu zic să zbori cât încă mai ai aripi
să nu sfârșești în brațele mele în lanțuri

Calea ferată

(experiment Ți dadaist Ți mixt, deloc trist)

ce zici de imaginea asta
pe calea ferată un poet zdrobea cuvinte cu ranga
nimic îmi răspunzi
dar de ce un poet de ce neapărat
dinga-linga-dong-dong-dinga?
mai ales cui folosesc cuvintele zdrobite cu limba?

cine nu e gata îl iau cu lopata
bolborosește din groapă mofluz tata
două pisici tigrate și-au dezbrăcat de ciudă blana
cea înaltă e ioana pe cea mică o cheamă ana
cip cirip cip cirip strigă o pupăză în ibric

nimănui poate lui zic și eu
or fi bune or fi zâne poate scriem un poem
despre burlăcie cununie tot să fie
ori dăm foc aragazului pricopsit cu zăbrele
apoi tușesc groaznic
poeziile sunt de obicei bolnavi de stele
și de multe multe alte cele
cu plămâni arși prinși în caiele
și mustind Doamne de har
nici măcar tu nu ai habar
te ascunzi cu ion în hambar
dar îți amintești măcar
să-mi prăjești o legătură de mărar
pentru la spital
să mă bucuri cu emil brumar
apoi
bem o cafea turcească și rece petrece
cu patul de fier
și patul zbârnâind din saltea în salon
apoi ea cea mai cea de ea
pedalând de zor bicicleta de șefă
care era și neagră cu ghidon și poșetă
deodată se trezi speriat din somn
cel mai bolnav dintre noi spiridon

bulion milion batalion strigam cu toții în cor
încercam și eu umil să te trag într-un pistil
și-a căzut din nori cu stil
peste noi un avion
avion cu motor și un brav pescador
ia-mă și pe mine-n nor
și mă plouă pe picior noroc chior

pe calea ferată un poet cu danga
zdrobea vesel și-ndoia cu furie ranga
apoi își trăgea fudul peste ochii lui căprui
chiloți tanga
și din cer se auzea
cum cânta divin talanga
și-un vechi clavecin
se-auzea de la vecin
langa - langa

Salonul de trecere

ce sărbători avem aici
în salonul unu etajul trei
parcă era o mașinărie de vânturat
de ales morții dintre vii
aici până și asistentele sunt bolnave
atât de bolnave încât noi
cei care ne mai ținem încă pe picioare
stăm la căpătâiul lor
și le punem comprese și gheață pe tâmplă
sau pe pieptul turtit
cu sânii de gumă
și unde moartea
scobește în carne după sânge
și de unde nimeni
nu a vestit măcar o fărâmə de zi

din când în când la ferestre ni se arată
parașutistul divin
îmbrăcat în flăcări,
creștin și autist
și nu știu de ce
numai noi vedeam semnele
lăsate pe cer
nici nu știam la ce folosesc
dăm din umeri apoi ne strecurăm
înapoi în boală stingheri

în spitalul nostru
sunt două rânduri de paturi
pe o parte cei nemângâiați
cu somnul în spasme și chinul țipat
oameni pierduți
o, câte zboruri s-au stins
și nimeni nu-i mai strigă pe numele mic...
pe cealaltă parte
sunt morții noștri cărați prin întuneric
triști singuratici și înviați
și ei se tânguiesc în paturile lor

apoi

trupul le curge prin haine
prin crăpăturile luminii
și se pierde ca o urmă de fum
până se face liniște
apoi fâl-fâl se aude deodată în pereți
s-au dus

- oglinzile, cum ne slujesc ele chipul și nici măcar nu simțim

Zi de vizită

când se stinge lumina
suntem dintr-o dată deștepți
azi-noapte a crescut pe hol un copac
are o elice în vârf și un motor turbat
zbârăie tremură ciudat
în întuneric ninge cu frunze sub pat

nu știu de ce
dar se amestecă cerul cu pietrele
păsările măiestre cu scoici
de-a valma în spitalul nostru șchiop
se amestecă și
animale cenușii și fluturi cu un clop
și asistente multe cu cioc
iar în loc de moț
sufletul meu miop

o, cresc cimitirele cât munții de înalte
frica ne roade papucii sub pat
femei cu fermoar se abat
la poarta de fier
nici nu știu de ce nu răzbat
până la noi cei spânzurați
de perfuzii
atârnați ca niște clopoței
de ger de pervaz

să se facă liniște urlă asistenta șefă bărbat
și se face
până când un bolnav
țopăind într-un picior cocostârc sprintar
pornește motorul din pom
zbâr - zbâr vruum - vruum zbâr vlam
și eu sunt tot amestecat
tulburat țintuit nemișcat
în nemernicul pat
deja sunt sigur am clacat

e zi de vizită în spital
cei mai mulți dintre noi facem frumos
stăm aliniați
cu mâinile spălate cu ochii ciudați
ne-am frecat cu piatra pe răni până am dat
de îngeri rebeli defectați

Amintiri în pungi de plastic și-un mop

de-a lungul timpului amintirile
le-am strâns și le-am îndesat
în pungi de plastic
sub patul stresat

cu mare grijă le-am adunat
primul sărut sprijinit cu tâmpla de mal
primul îneș
departe în larg cu ochii uimiți
spălați de valuri de sare de frică
ca într-un ritual
primul orgasm mai ales
primele flori oferite
scoici sparte ghiocuri
primul consult dezbrăcat
timpul trăit internat în spital
și câte și mai câte lucruri ciudate
ce mi s-au întâmplat

când vin femeile de serviciu cu mopul
încremenesc de spaimă
de frica de a fi șters
și să nu-mi trăiesc restul de viață întrebând
dacă mă cunoaște cineva
dacă sunt om bun dacă eu sunt
să nu fiu cumva amintirea altuia
înghesuit cu mopul în colț
într-un salon de spital

Sufletul meu loc comun pustiu

sufletul meu loc comun un cocon
atârând într-un alt cocon
și un număr de striptis lasciv
un ou de muscă plutind ca un spor
mai întâi îmi încheiam
nasturele de sus de la pijama
apoi începeam să-mi zbor ora de somn
din salon în salon de la un pervaz
la alt pervaz de cer
și de atâta zbor aerul se subția
și mi se făcea frică deveneam fusiform
sau făceam târâșuri cu plosca în mână
într-o întrecere de o frenezie nebună
cu gândacii decolorați de spital
cu cip sub elitră și-o cruce pe burtă
la finis ei deja mă așteptau
încolonați
să trăiți îmi ziceau
iar eu îi treceam în revistă
îi felicitam îi mai și decoram
cu seringă de fier

de cele mai multe ori zăceam în pat
în patul de fier ca o langustă
doar ochii îmi rătăceau tulburați
pe sub cupola de sticlă, câte o fustă
flutura uitată pe pietre cărunte
mai flutura și câte o mână în larg
amestecată cu valuri mărunte
cu pescăruși albatroși cu vapoare și plute

trupuri străvezii bolnave
se strecurau încet pe sub ușă
spre lumea de afară
o lume bizară bizară

eu, cel dintâi bolnav
cavalerul de ler

cu spada înflorită ca un lujer de fier
cu frigul în oase cu fruntea arzând
țintuit într-o cameră îngustă
stau pavăză vouă, străjerul de chin
ca un clopot de taină Doamne
și mă subțiezi și mă ierți și mă treci
dincolo de vamă

sângele îmi fuge din carne și plouă peste crini

Salonul trei

abia internat spășit cu fișa în mână
deschid ușa salonului trei
și dintr-odată se făcea o altă lume
ceva mai stranie cumva
unde pluteau prin aer
pungile cu ser de la perfuzii de-a valma
cu seringi bandaje și asistente mov
din când în când venea în picaj
un cărucior năuc
trăgând după el o cutie de carton
care se lovea de paturi de noptiere
se mai lovea de câte un bolnav
dar de obicei trecea șuierând
și se pierdea
în spital până la ziduri până sub tencuială

pe jos pe gresia umedă se târau
tot felul de garouri multicolore
aproape că nu mai aveam pe unde pași
cei mai sănătoși dintre noi
din cârje au făcut un fel de picioaroange
cu care se plimbau printre paturi aiuritor
într-un du-te vino mecanic

de undeva de sus picura o lumină firavă
și se prelingea prin ochi până-n străfund
apoi dintre crăpături apăreau hoții de lumină
cu o mie de picioare gălbui
după care dispăreau în neunde
și-n noi se făcea întuneric

aici veșnicia nu mai e de mult un mit
înflorește în fiecare dimineață de sub paturi
și fiecare perfuzie era o catedrală de spaimă
țâșnind din brațele noastre ca o luminare
până sus în tavan
Aleluia Doamne!

Pe sub pământ cumva și pe furis

toate vorbele le-am rostit adânc în pământ
și mă cutremur și spice îmi cresc
la subsuori pe sub coaste în ochi
și crizanteme reci și pruni uscați
cât de prelung mă șuieră vântul în livezi
și câini subțiri și cai mascați
ca și cum o mie de cristale mă străpung
e zare și moarte pe câmpie în sus
și ne cresc crucile pe mormânt
cât cerul

se anunță un an cu belșug
unul câte unul bunii mei prieteni
s-au tot dus se duc
și-mi crește frica în carne și ochiul îmi este stins
iar gerul în tâmplă ca un piron înfipt
nici nu mai am genunchi de-atâta rugă
nici ochi de-atâta plâns nici gură

ce crezi, mă închipuiam cât muntele de înalt
deasupra câmpiei la veghe
și mă visam o candelă, lumină și duh
și sângeram în cuie pe cruce prins cu lut
ce oarbă îmi este frica ce rană îmi crește vina
nici dinți să-mi mestec soarta nici timp nu mi-a rămas
ce abis m-a cuprins de-a valma cât sunt de trist
ce coapse dulci arată moartea cât e de frig
și mă strecor în lume mânat de presimțiri
mă pierd în neguri brune îngerii căzuți
sunt rătăcit de mult în altă lume

și ninge atât de trist peste noi morminte

Probleme nerezolvate

să ne iertăm sau nu tații?
și când pot fi ei iertați,
în moartea lor sau poate în viață?
ce se întâmplă dacă și noi,
copiii taților noștri,
devenim asemenea lor?

copil fiind
uram ceea ce deja mi se întâmpla
și mă uscam pe interior, scorburos,
de parcă o lumină rea mă sfredelea
din cap până în călcâie

ce este mai trist
este că nici nu bănuiam
că am să devin ca el,
de parca cineva semănase
în bărbații neamului meu,
neputința de-aș vedea fiii, fiicele
cum cresc,
cum se înalță la soare
sau cum devin și ei părinți...

îi privim pe furiș pe copii
să nu ne simtă cum le cerșim un semn
sau ne înfășurăm sufletele
cu câte o amintire despre ei
și ne închidem în noi ca în morminte

îmbătrânim urât și nici măcar nu ne dăm seama de ce...

eu mi-am iubit tatăl
aproape că nu l-am urât
l-am și iertat,
dar nu știu cum, așa s-a întâmplat,
nu am fost lângă el când s-a dus în pământ,
singur și năuc ca un cuc blestemat

Cântec năuc a lună plină

se întâmplă abia
ca tu să pășești în vis
cumva nesigur frânt
și să te prelingi pe lângă pereți
ca o umbră scrobită trosnind
și să te sfărâmi de atâta durere

picioarele le simți ca de sticlă
când reci când fierbinți
îți e și frică să le atingi să nu se frângă
și singurătatea te clănțănește te învăluie
te îmbracă în veșminte de ceară
de atâta ură
ne putrezesc nopțile sub noi

pe holul strâmt
ne facem rugăciunea de seară
cu palmele subsuoară ghemuiți zgribuliți
după care ne înălțăm fiecare până pe paturile de fier
imponderabili
parcă am fi făcuți din ceață
din mister

inimile ne sunt împietrite
flăcările înghit paturile de fier
câteva asistente sar într-un picior
printre paturi

noi, cei mai bolnavi
ne dăm drumul în picaj de la fereastră
și în loc să ne zdrobim de beton o luăm în sus
într-o lumină albastră

Ascuns în propriu-mi trup, dar trist

ai văzut cum ploaia deschidea
acoperișurile roșii
ca pe niște ferestre
și cum se iveau
ielele bătrâne dinspre copaci
ca niște lilieci
și cum zburau și dansau într-un vârtej nebunesc
până se deșirau
și se făceau ninsori

pe noi dimineața ne găsea ascunși în spatele casei

îți mai amintești cum într-o zi am ucis
culegătorii de cioburi rătăciți
și cum din lut am născut
culegătorii de rouă
ce frică îmi e de atunci
și câtă ură am strâns în mine
în pereți
în zidurile de ceață în mugurii beți

mă caută moartea și nu-i spun
că mai sunt
că-mi mai aud sângele urcând pieptiș
și se face noapte și se face frig
odată cu moartea
în propriu-mi trup

o, câtă lumină la fereastră ți-am apus

La o țigare agățat de zare

m-au internat acum mulți ani
în spitalul municipal
și sunt fiară rănită
schingiuit de boală în unicul pat
fără de alinare doar veșnic în păcat
abia de câte-o moarte
îmi mai întrerupe vina
decât să-mi sorbi lumina
ce altceva mai poți să-mi faci ?

și cum tresar a spaimă
și cum mă plâng a murmur
de buze chinuite de tâmplă sfâșiată

ce lungi litanii îmi spui acum la asfințit
și pruni imenși și puri
în carne-mi înfloresc
ce bine-mi e acum
când moartea-i moartă abia de îndrăznesc
câți îngerii ți-am ucis o, Doamne
cu ură
cu rouă ucigașă cu spini de fier și crini
în diminețile reci și triste
în timpul cel sfârșit

și mă retrag în mine așa încet încet
cum și țigara își trage fumul înapoi

Flori de cuc

la sfârșitul nopții
tăiam drumuri în ochiul de sare
în timp ce lacrimile ne plâneau
ca niște bocitoare

de fiecare dată tu mă întrebai
dacă știam că ochii tăi încă nu au văzut lumina
că sunt atinși de la naștere
de îngeri cu aripa
și s-au stins pentru că așa a fost scris într-o carte
eu tăceam și dormeam mai departe
cu capul lipit de subsuoară
o, sânul tău stâng
ca o pasăre pasăre măiastră

purtam în suflet atât de multă rană
dragoste cruntă
de câte ori striveam
lumina pietrelor mă clătinam
și din mine cădeau fluturi

cât de mult te iubesc ce mult m-ai iubit
carnea îți era foc și durere și chin
de nici nu ne mai știm
te vreau noaptea cuibărită în mine
pe umărul meu fragilă

așa doar suferim
și ni se face foame și sete și frig
și nici nu pot să te sărut
să mă înalț și suspin

de multe ori m-am crezut egalul lui Dumnezeu
ce blasfemie
și atunci cădeam din cerul meu peste livezi
ca o umbră de fum
ca un scuipat scăpat printre dinți

dar de cele mai multe ori mă plângeam
și muream pe furiș să nu cumva să mai simt
dorul de tine și spaima amestecate
cu rănilor din suflet mai rele decât moartea

În cerc

se limpezește ochiul a verde
ori a căprui în așteptare
însingurat se scurge gândul
tulburător spre zare

odihnește-te în mine îți zic
și uită-te cum înflorește sub pruni reveria
cum se stinge lumina în lumânări
și cum cad îngerii unul câte unul
cu rana de cer adânc înfiptă-n piept
și tremură a moarte lăstarii cruzi de prun

după un timp m-am regăsit
în vămi
acolo unde tot crește o lună verde
străvezie ca o cruce
și unde visul mă repetă îmi caută urma
sărutului amar pecetluit în piatră
pământul din mine tresare mirat
și noi zburăm zburăm
și umbra ta crește tot mai înaltă

am strâns țărână multă
și iarba strânsă greu pe piept
urcă în somn din mine până în cer
o, tu mă iartă până nu mă pierd

cred că la noapte am să ies la cules de cioburi în liniștea din cer

Să nu ucizi copile, niciodată să nu ucizi

în fața mea se adunau tot felul de oameni și câini
oamenii scoteau din buzunare bănuți
și îi aruncau la picioarele mele
și cumva monedele dansau
se învârteau ca niște titirezi nebuni sfâr sfâr sfâr sfâr sfâr sfâr
alții aruncau cu firimituri și se adunau pe mine mii de vrăbii
cei mai încrâncenați trăgeau cu prăștii în ele
le luau de pe picioarele mele și le răsuceau gâtul
le smulgeau capetele cu mișcări încete ca într-un ritual vicios
era sânge peste tot și fulgi și căpățâni
se făcuse ditamai grămada de moarte

oamenii se adunau în jurul meu din ce în ce mai mulți
și priveau cum crește muntele de carne
unii pariau alții se minunau de parcă se întâmpla
întâmplarea aceea divină a învierii lui Isus din morți
ca din senin au apărut și vânzătorii de vise
vânzătorii de semințe vânzătorii de praștii
ceva mai retras unul cu pielea învechită pe el
învârtea de zor o bilă
mai toți își puneau întrebarea că de ce tocmai eu
ce merit am de se strânge în jurul meu atâta amar lumea
ei și și ce dacă se aruncă cu de toate în mine
poate merit
poate am făcut o faptă urâtă poate sunt om rău
un lotru poate am schingiuit animale oameni
poate-i un emigrant ca ăia cu bombe spunea altcineva
du-te bă la Merkel s-a auzit un bărbat ceva mai răvășit
câtiva au râs hămăit de parcă aș fi fost trimis la moarte
câtă stupoare ce spectacol grotesc câtă vină

așteptarea sângera picături mari și vomă și nervi și ură
mă simțeam trădat un personaj de zgură
mai cred că cineva undeva veghea
dar cu lumina din ochi dată încet la minim

dintr-odată
s-a pogorât din cer un fulger turbat un blestem
și toți am murit
am murit cu uimirea încremenită în ochi
îmi tot venea să plâng să urlu la lumină
dar nu mai aveam nici ochi nici vină
stăteam stingher cu lacrimile în mână
și mă făceam cu totul o amintire și țărână

curând am să mă-ntorc știu asta
și am să mă urc umil în lumânări
de acolo te voi veghea și lumina copile

Îi era bine

I-am crezut mai întâi nebun
acolo un nebun frumos
și cuminte
umbla așa prin lume
cu felinarul aprins
și noaptea și ziua
la vânătoare de zâne

mai întâi le pușca apoi le puneă să cânte
și ceața
mereu era ceață când vâna
și ceața îi umplea ochii
apoi îi intra pe o nară în suflet
de se umfla ca un balon
până se făcea dimineață
când lua de la capăt
vânătoarea lui săltăreață

ceața de noapte e mult mai rea
mai aspră
decât restul de ceață
se lipea de tine de trebuia
să te scuturi ore întregi
erai nevoit să dai tot timpul
din mâini și din picioare
iar dacă te-ar fi văzut cineva
ca și cum
ai fi fost o păpușă scâlâmbă
își va fi făcut cruce
poate va fi stupit cu frică în sân
s-a scrântit și ăsta
sigur va zice
e plină lumea de scrântiți de lunateci
să știi

de multe ori
mi se făcea milă
așa fără motiv

îl opream îi dădeam o țigară
și el țopăia fericit
sau râdea
mai mult chițăia
și o rupea la fugă
trăgea din țigară alerga pufăia
ziceai că e o locomotivă
cu aburi și lulea
ca o nălucă albă candrie

altfel îi era bine
și umbla așa prin lume
amețit de vin ori de vreo cadână
cu felinarul aprins
lălăind de zor pe sub lună

Anatomie

mi se pare lung tot mai lung drumul
construit cu migală
de la o coastă la cealaltă coastă
și tot așa până la umăr
apoi până-n călcâie - sunt coaste peste tot
în trupul ăsta belit de timp
și întors pe dos cu părere de rău
de niște probleme existențialiste
pe care Dumnezeu încearcă să le rezolve
ori de câte ori îl încearcă la schimbarea vremii
reumatismul junghiul perfid din oasele-i bătrâne

între timp fără să realizez am devenit eroul
tuturor întâmplărilor de-a lungul acestei
șosele de coastă
cu târfe multicolore sădite pe margine
în scroburi săpate din timpuri străbune
la umbra lor cresc povești aberante
și când vor crește cât luna de mari
vor umple de poeme cărțile toate
cărți încă nescrise dar bolborosite
la crâșmă de poeții lunatici
cu oftica în piept de zici că e
o medalie lucioasă

cineva a îngropat în mine un avion
prăbușit într-o noapte pe aripa-i moale
căruia i s-a înfipt un ac cu gămălie în ceafă
să nu mă doară în somn
- avionul cu o singură manșă
locul este marcat cu o pată mare
de transpirație
iar pielea îmi e deja în stare flambată
și țipă în mine pruncii promiși
și pietre curg cu zgomot pe abruptul povârniș
pilotul e în transă și ochii îi zboară chiorâș

cândva mi s-a spus
că am viața neagră în cerul gurii
și nu prea am înțeles mare lucru
doar ție îți înflorea carnea
roșie și nesperioasă ca o gulgută
acum plouă îndrăcit peste față
peste picioarele grele bolnave de gută
îmi decupez din ploaie un șezlong
mă așez și privesc din el
la dansuri și iele la cocostârcul olog

m-a flendurit timpul cu patimă rău
ca pe o cârpă
fac doi pași înapoi îmi umflu pieptul
și mă salut cu voce îngustă
flutur un timp apoi mă culc

- tot mai mă aud din câmpie respirând
și roua îmi cade oblic pe față suspin

Clopot de lumină

să nu mă pierd în vămi
mi-ai legat de gât
un clopot de bronz
unul de lumină și altul de fier
și toate aveau limbile din piatră
din carnea lor mușcată
îmi curgea luna peste piept
mustind de întuneric
doar eu ce mai scânteiam electric
de dragul tău
mie îmi plăcea cel mai mult
cel de lumină
îl țineam în brațe îl mângâiam suav
în timp ce ascultam
frunzele cum cad

azi am repetat de zor
moartea în balcon
ne țineam de mâini și oftam
apoi am privit marea cum urca la cer
sau cum înflorea veșnicia
în pomii stingheri
- cum mai plesneau pietrele în larg
printre corăbii de lemn și corsari

de un timp
nu-mi mai sărută tâmpla niciun zeu
trec doar cai bătrâni peste glodul de ger
în piețele de fum peste drumuri de fier
câmpu-i brăzdat de aripi groase de zmei
de zei semizei și îngeri ciudați
cu aripile pătate de cer

Clepsidra

mă doare cumva neputința mea
de a nu fi bobul acela de lumină
picătura de clar de nemurire
geometria culorii în cuburi de roz

mă doare cumva umbra călcată-n picioare
până la oasele mustind de întuneric
am să mă alunec pe un țipăt de înger
călare pe un alt înger
la rândul lui și el călare pe un înger
până ai să înțelegi și-ai să mă ucizi
cu ură la nesfârșit

pe sub ochii miopi
revolta zvâcnește în urlet cu sânge
mă știai singur într-o casă de lut
stând la fereastră cu o cană în mână
cu o mângâiere în cealaltă mână
și fruntea îmi era aspră de atâta așteptare
cu o rană în ochi, cu o uitare în suflet

amândoi știam că s-au strâns
în noi atât de multe lucruri ascunse
din vremuri de străbuni
mai știam și de clepsidra din lut
cu nervuri de os și argint
și fire de vis de sânge și lumină
lucrată în somn
de îngerii dinadins orbi
și mai știam că în ea
Dumnezeu purta după el nemurirea
și un ochi de șarpe transformat în nisip
și nu e bine uite câte cruci purtăm

Data shadow

ființele care trăiesc în somnul meu
s-au schimbat, nu știu cum
dar le-au crescut gheare și colți și păr
din când în când le mai ieșea un os
prin genunchii de sânge
și se auzeau de nicăieri
respirația timpului greoaie
și ghilotine desprinzând universul
dintre nove și stele cu o singură tăiere
de o parte lumină de alta întuneric

noi rămâneam în neant suspendați
loviți năprasnic de timp
sau priveam prin ochiul calului mort
întors cu migală înspre interior
ca printr-un ocehan cu lentile fumurii
înfloreau ploile în nori
și cum stăteam călare amândoi
pe un înger burtos
apoi hăituiam cu unghiile cerul
în disperarea noastră de a avea
un biet început

ne erau frunțile încinse de sete, sclipeau
iar vântul ne bătea cu păsări peste mână
ne băntuia piatra în somn
și noaptea se scufunda în genune
ca într-o hazna mirosind a flori
a sânge a ruină
aici ceasurile își dormeau de milenii secundele
parcă am fi o pădure bătrână iubito
cu durerile adunate în scorburii
cu frunzele scârțâind la fiecare adiere de vânt

ne iubeam neștiuți dezbrăcați de pielea frivolă
pe sub clipe, pe sub crâmpoie de timp
semănam răvășiți
iluzii aduse din lumea unui prinț

sau puneam de o revoltă în prunii uscați
tu erai pasăre rară
când albastră când amară

zăpezile îmi frigeau tălpile
ori de câte ori încercam să te vând
și mi se făcea iarnă pe sub frunte
și mi se făcea dor în spital pe balcon
de unde fluturam batista însângerată albastru
de tine

Neînchipuite

mă uimești îți zic
și-mi cade întuneric greu
peste ochi
peste mână peste buze
peste ziua de ieri
e tot o vânzoleală sub pielea mea
în oase

îmi este greu să mă deschid
mă prind de un gând și trag de mâner
până când se face iar noapte
sau
până când se face iar dimineață
în neliniștea mea

tu lași ușa de la intrare deschisă
să intre aerul rece intră și poștașul
poate reușesc să-ți scriu un vers
pe pleoape
prins într-o inefabilă uimire
cu mâna pe clanță - ce viață

din cuvintele care-mi plesnesc
printre dinți cu atâta candoare
vor răsări sub tălpile tale
niște păsări albe și mari
cusute de mână
pe preșul de gumă, dansezi?

se pare că sunt cel mai posedat om
de cuvinte nescrise
poate sunt un norocos
deși doar tu mai ajungi pe furiș în ochiul meu
închis strâns în neștire, mă mai iubești?

Ninsori de vară

uite cum viscolește în noi parșiv
și cum ne troienesc amintirile
de-a valma peste timp

ne chircim zgribuliți
în starea lanului de grâu
grâul cel mare grâul dintâi
și țipă bobul în spic
în tâmpla mea
despicată de frig
ca un prunc nenăscut
cu pleoapele ude
cu părul ninsori
plete nebune

toate iubitele mele s-au adunat sub prun
repetă scrâșnind moartea
apoi învierea din morți
și toate astea
pentru spectacolul desuet apocaliptic
despre care se vorbește în cârciumi
că va veni
parcă și văd cum
pe sub duzii pitici
peste miriști arzând
zboară un cuc

ninge subtil peste noi nostalgii
și vara ne frige de zor sub tălpi

Zi de vizită

pe holul spitalului a crescut
peste noapte un copac
zici că este o uzină de făcut praf
cu o elice în vârf și un motor turbat
ce zbârnăie tremură împrăștiind întuneric

dincolo de spital a început să plouă
se amestecă cerul cu pietrele și rouă
păsări cu scoici
trei florărese cu niște crini agnostici
animale vegetale cenușii și fluturi și un clop
spitalul ăsta șchiop și asistente cu cioc
ca un zid mântuit sufletul meu miop
o, cresc cimitirele cât munții până-n înalt
iar frica ne roade papucii sub pat
femei în fuste și coc se abat
la ușa de fier și nu știu de ce nu răzbat
până la noi noi cei spânzurați
de perfuzii, atârnați
ca niște clopoței de sticlă de pervaz

să se facă liniște urlă asistenta șefă bărbat
și se face până când un bolnav
țopăind într-un picior vesel hoinar
pornește motorul din pom
zbâr zbâr vruum vruum zbâr vlam
și eu mă tot întâmplam
tulburat țintuit nemișcat în tainicul pat

e zi de vizită aici în spital
cei mai mulți dintre noi stăm frumos aliniați
cu mâinile spălate cu ochii ciudați
ne-am frecat cu piatra pe răni până am dat
de urmele bolii
și de câte doi îngeri stricați

Apoteoză

unde durerea năprasnică
se transformă
într-o dorință carnală sălbatică
apropiată de nebunie
și unde să-ți dorești
să te contopești în întregime
în iubită
cu umeri cu brațe și călcâie
și să te dumnezeiești
într-un păcat continuu

ierburi cărunte ca un laț de oțel
ce ne cuprind gleznelor
nunta ce se întâmplă în noi
și prunii și cucii și uliul tăcut
îi simți iubito cum clocotesc în sânge?
cum cresc în noi sălbatic fructe
chiar Dumnezeu și vântul tot mai rece
chiar timpul comprimat în miime
de clipă fierul subțiat
ce ni se împlântă în suflet
și fluturi orbi cu felinare
ca niște aripi de foc și lumină
ne fâlfâie în burtă...

acum se mai aude doar moartea
ca o locomotivă ce își cară morții
în niște vagoane de păclă
și pânza de fum de ploaie de himere desculțe

Copil din crin

mă tot străbate drumul de fier
din ochi și până în tălpi
pe piept tot șine de cale ferată
zici că sunt corzi imense de țambal
hei,
sunt poetul surd
cu ochii însămânțați cu zare căprui
în carne îmi crește umbră
ca un ghemotoc de întuneric
tu ești zmeul care se tot înalță
și nu am mai avut sfoară
să te țin aproape
poate
ești pasărea pictată
în fereastra postului de miliție din sat
și coastele îți sunt zăbrelele
ce-ți ține zborul ferecat

se pare că Dumnezeu
e artist la trapez,
la cirul șchiop din Fayoum
hei,
câtă pădure am despicat cu pieptul
cu drujba în rapel
mi s-a spus că m-am născut bătrân,
desfrunzit, pe drum de pământ în căruță
există un loc la marginea satului
unde caii s-au oprit din senin
și m-am născut
acolo bunicul a săpat o fântână
de sete topită în adânc
unde îngerii strălucesc luminați
pe treptele ei de foc am plâns
și am sângerat
lemn sfânt pietrificat în pruni
eu feciorul născut din crin

trupul meu din sânge
și din durere din lut am fost făcut
din care femeile mușcă
hălci mari de lumină de fericire
ce știți
mă vor crucifica cucii în asfințit
oh,
veșnicul mire al morții,
pruncul ascuns în sămburi de cais

Fiara

fiara din fiară crescută adânc
brațele tale ca niște ierburi ciudate
și cum umbli în mine carne tremurândă
prin cotloanele sufletului prin umăr
prin oase fluierând
frunze alb albastre rănite
de multe ori strivite sub orgoliul meu
colțuros și greu ca o stâncă

doar ochii tăi hăruiți cu lumină
de nimfă
strălucesc puternic
dragostea ta
o tornadă de emoții
și trupurile noastre flămânde
ca niște fiare vrășmașe sfâșiindu-se
eu îți sorb lacrimile târzii
tu îmi bei sângele cu o voluptate nebună
apoi strălucești o viață întreagă
până mă nasc din nou
și cresc drept și luminos
ca o rază păgână

de data asta în locul buzelor
mi-au crescut aripi de fluturi
în locul ochilor am frunze de prun
și piept de vultur și suflet de cuc
și mersul meu e înălțare
și brațul puternic

în urma mea porțile cerului s-au închis

Înfruntarea destinului

bate haihui vântul prin livezi
a pătat frunzele pomilor cu lumină
apoi s-a oprit a încremenit până și cerul
luna s-a stins
un zgomot ciudat tot crește
din rădăcini și urcă încet până la urlet
și nu mai știm dacă florile
pot fi vinovate de zbor

și dacă tot pleci te rog
aruncă amintirile cu mine
ca pe pietre în urmă
și drumuri mă vor trece subtil
până spre pulpele tale arămii
până în triumghiul morții subite
și nu voi mai fi

drumul îmi tot repetă pașii
parcă își mângâie colbul până la pietre
și rănilile își mângâie de zici că este calea lactee
așa cu praful prelins peste tâmpile
cu păsările ciugulindu-i spinarea
mă doare sinceritatea iubito și nu știu de ce
dimineața îmi arde ochiul cu rouă
și colbul îmi crește dincolo de glezne

conștiința de aripă a fluterului prins în insectar
ca pe cruce
și cântecul din cireș înainte de a mă sinucide

Modificație

cum trec anotimpurile peste oasele mele trosnind
și cum le cad frunzele și ramurile odată cu timpul
și cum vine iarna cu gerurile ei
și le lasă urme adânci desfrânate ca de șenile în carne
mamele își cară cu dricul fiii în cimitirele de țărână
și îi plâng cu vorbe adânci în dogoare
și argint sare și rugină

în poduri de aer de taverne de fum
poetul își plimbă versurile albe cu lanțul
și fierul zalelor zornăie strident neînchipuit de greu
se mai aud și pași târșiți pe coridoare
și poștașul țipând și fata bălaie cum moare
și cum uitarea roade din tine
cea frumos așezată pe raftul de scrum
nici nu știi cât o să te doară cuvântul nespus
dar și amintirea țigării fumate pe balconul strâmt
în hotelul azvârlit la marginea mării
marea aceea cu valuri de cretă și alge mugind
de fiecare dată când se lovesc de stabilopozii cu zimți

te-am visat că erai precum Afrodita în spumă arzând
și cum marea rupea bucăți mari de carne din tine
până nu mai rămâneai nimic nici cât bobul de zare
parcă mă vedeai cum înotam dincolo de digul spart de furtuni
ai fi vrut să plângi ai fi vrut să mă strigi să mă chemi înapoi
dar știai că dincolo de dig nu mai am cum să te aud
eram doar eu și marea într-un zbucium divin
și pietrele cernite de aerul chin
pentru că devenise periculoasă
ai închis cu zăbrele câmpia din sufletul meu
cred că sute de poeme ți-am scris
poeme cu inorogi orbitori
cu grifoni răzlețiți cu știme și zei cu pasărea rock și mume de zmei
fără să știu că în larg marinarii fabricau poeme din orice
le puneau la sticle și le lăsau să plutească așa în calea tuturor

Nonsens

- Hic et nunc -

pentru mine a venit timpul acela
în care bucuria ți se dă cu încetinitorul
și din ce în ce mai rar
până când ai uitat cum mai este
să fii fericit sau doar tânăr
mi se tot spune că tinerețea e o stare de spirit
nu este
durerea ce mi-a cuprins tot trupul
și oasele fragile ca de sticlă
ce stau să se spargă
cu pocnet sec îmi aduc aminte
de bătrânețea bolnavă ce mă bântuie de-o vreme

îmi iau o țigară deși nu mai fumez
și mă uit la genunchii mei
deja prea firavi albiți de neputință
cu-n tremur continuu
și mă întreb de unde atâta energie
să se bătăie până la durere
și realizez dintr-odată
că bătrânețea consumă din mine
într-o clipită
mult mai mult decât toate nopțile
de dragoste la un loc
și e normal să murim
storși de vlagă beți de neputință

Poem de dragoste scris neglijent într-o zi oarecare

cum îți mișcai șoldurile, de la o
margine la cealaltă a zării
luna se unduia și ea a dorință
plutea în aer vraja carnală taina
trecea în goană și un pâlc de fluturi
și cai și copitele lor de fum
cu potcoave de brumă tropăiau în cer
cu potcoave de fier bântuiau câmpia
o herghelie de mânji în oasele luminii
priveam de sub pruni cum tulbură tihna
doi guguștiuci
- dacă uiți să mă strigi nu mai exist

mi se umezesc palmele de atâta tristețe
de atâta singurătate de încremenire
în lumina căpruie a ochilor tăi
noaptea își trăiește orele în umilință
cu picioarele goale răzvrătite
alergai în zigzag de-a latul patului meu
alteori în cerc umbrind bucuria
de multe ori te pierdeai
- cu fiecare regăsire focul era mult mai înalt

ce galbenă e rochia ta verde și nouă!
tu te înălțai și umbra ta se lățea
acoperea toată câmpia mea
de mine nu se mai știa nimic
de cele mai multe ori mă ascundeam
în ziua de dinaintea nașterii mele
și mă priveam
fărâma de om un boț de aur rodit în câmpie
hălci de senin se întindeau peste vie
atât de albastru
eu o sămânță de piatră fărâma de lavă și duh

străjerul își cântă plânsul în corn
cu lacrimi grele de țărână
și peste miriște în zbor un inorog
îmi aduc aminte că puteam să nu mă mai nasc
să trăiesc definitiv în acea ultimă zi

trosnește în cer a furtună
frigul îmi sparge degetele fragile
și peste toate
mai arde și fitilul candeliei în mine
până la scrum
chiar nu mai știți sunt sigur
că încă mă mai locuiesc febril
că-mi curge prin vene numai vină
că exist aici pe caisului doi

Verschrankung

te privești încontinuu
în oglinda din mine
îmi tot vine să țâșnesc furios
din spatele ei
să o fac țândări să mă renasc subit
dar de cele mai multe ori
mă ascund pe furiș
pe sub unghiile tale chircit

mă tot spăl cu roua din palme
până orbesc
apoi adun toți laurii crescuți pe canale
și îi arunc într-un mărfar pe dig
cu speranța
că într-o zi voi fugi cu el sunt sigur
doar dacă liniile de cale ferată
nu se vor destrăma în dantele subțiri
cum s-a mai întâmplat cândva
atunci s-au strâns într-un bulgăre mare
de zahăr ars
ți s-a tot rostogolit peste griji
într-o conexiune cuantică
cu impotența mea de a părăsi
câmpia oglinzii și viața
asta de rahat

tot simt
cum miroase a gutuie a Crăciun a colinde
în casa de pământ cu pereții de var
e doar miros de neputință în prag
la ferestre
și sunt atâtea taine ascunse în zid
tot timpul beat de apus
ca de o iluzie rară, fragilă
și pe sub frunte îmi fulguiește iar
aerul rar cărunt și senil

timpul meu nu a fost altceva decât un coșmar

și știi că nu va opri
poate doar când moartea va înceta
să mai fie parte din acest poem

Verschrankung - relea de sârmă ghimpată

Cutia neagră

ne vor transforma în gândaci
poate în viermi
și nu ne va păsa
ne vom scoate sigur dinții
pe rând
apoi vom râde cu gura până la urechi
unul de altul

oasele ni s-au subțiat
sub piele
zici că sunt
fire albastre

ne paștem de sub unghii
omătul
ne adunăm unul
în altul pe furiș
mie îmi urlă cumplit
în sânge
câinii morții
tu îți râzi plânsul smerit
și în ochi îți crește pieziș
o cruce de lacrimi

copite de rouă
ne picură în vis
pe caldarâmul de sticlă
de pe ulița mea

- sunt câmpul belit de zare
de miriști și pruni
sterp mirosind a păcate
și a beții făcute pe furiș

Nesfârșire

În nebunia asta a timpului
viața mea nici măcar o clipă
nu este
adică nici nu am timp să zic
uite asta a fost viața mea
și ea trecuse deja
fără să lase o urmă
atunci de ce atâta încrâncenare
în a demonstra că suntem
că dâra lăptoasă
lăsată în urma pașilor
reprezintă și altceva
decât o grămadă de mucii,
eu cred că nici măcar
acel mare nimici nu suntem
poate cineva să zică măcar
eu sunt nimic?

Mult mai inteligente decât noi
animalele plantele
au renunțat la vorbire
pentru ca să nu le mai prindă dimineața
vorbind nimic.

Normal că îmi place să fi fost
neantul acela fabulos
de dinaintea creației
unde voința negației
era peste tot
și când toate
în nefirescul lor
păreau să fi avut un rost!

Poate doar...

Poate doar frica de nebunie
să ne facă mai buni.

un drapel în bernă
fluturând a nimic.

Moartea cu fusta pătată cu cruci
cu priviri languroase
ca o amantă care îmi ridică bucuria
și trupul până la cer
îmi tot întindea capcane
semănând cu niște cătușe roz
din pluș ori mătăsuri scumpe
și tot rostul orgoliului nostru
nefăcând altceva decât
să umple fântânile absurdului
așa cum își aruncau țăranii
vitele moarte în puțuri
secate de vânt.

Știre

s-a luminat în sfârșit
a ziuă în mine
cu suferință și lacrimi am răpus
fiara de întuneric crudă haină
cu toată disperarea am lovit-o
în pântec și am fugit

fluturii plecați în bejenie au revenit
pe rând cu chef de hârjoană
cu chef de iubit
ca un foc înflorind albastru
din ochii mei căprui

dorm cu vântul strâns în brațe
dorm visez te sărut
dorm cu macii răsăriți sub sânii nopții
cerșind lumină unui licurici

drumurile mele au fost doar dus
cu plecări inutile plecări către nimic
pe când inventam de zor zăpezi
mă ascundeam la pieptul tău
până îmi trecea spaima și deveneam subit
bărbatul ce m-am vrut
bărbatul pe care l-ai iubit

din spital au pornit în zbor
toate paturile spre răsărit
în mine țărâna câmpiei cântă a nesfârșit

Trandafir sălbatic

dacă aş fi ascuns în ochiul tău stâng
un trandafir sălbatic
iar spinii lui ți-ar sfâșia privirea
atât cât să-ți amintească
că nu-i iubire fără durere
fără chin
și că ne pierdem sublim
în nimicuri

părul tău blond curgând în cascade
s-ar aprinde deodată și ar lumina
întunericul trist al nopții ca un far
o lumină strălucitoare
iar mie pasăre neagră de pradă
mi s-ar topi aripile în somn
și aerul din piept
oasele mele sângele meu
transformate în cenușă

tu ești dans nemișcat o statuie
trupul tău gol înfierbântat
miroase a iarbă crudă a iasomie
udă a tămâie
brațele tale sunt bântuite de umbre
sărutul tău e ca un pahar cu vin
șoldul îți e rotund sânii plini de lumină
ești toată o închisoare capcană divină
iubita mea

cu versuri suave am să te lovesc
peste umeri ca un bici de aer apoi furtună

Iarna din noi

abia de se subțiasse cerul
când iarna s-a prăvălit cu zgomot peste noi
parșiv subtil dinspre nori tiptil
și întunericul a înghițit toată lumina
pe străzi numai noapte și viscol și ger
în astfel de vremuri
noi bărbații din sat
ne strângeam repede sub lună
purtam de secole crivățul în sânge
când noi pășeam în iarnă soldățește
încremeneau clepsidrele
păsările își frângeau zborul fulgerate
pomii își piteau verdele adânc în tulpină
și ne făceam frig fiară sau vină

tu aveai iernile lipite pe frunte
puțin deasupra sprâncenelor
ca niște brazde adânci, ierni aspre
câteodată îmi luai mâna și o așezai
pe sânul tău stâng
și mă cuprindea o căldură bună nebună

la dracu
stinge-i lumina din ochi sparge-i timpanele
smulge-i visele din somn
răsuțește-i rădăcinile până moare
calcă-i cuvintele în picioare cu bocancii ăia mari și grei
el e poetul răul cel mare
se auzea ca un șuier din cerul burtos

în satul meu unde aerul e greu de ninsori
e iarnă e frig și noi ne oblojim unul pe altul
de singurătate

Cumpăna

îngerii și-au rupt aripile
și au plecat pe jos
întru întâmpinare
pe drumul dintre cele două lumi
lumea oamenilor și lumea mea
drumul dintre întuneric și lumină
unde locuiesc de unul singur
și Dumnezeu stă ca o cumpănă
între lumi
înclină mai mult spre lumea oamenilor
spre mine nicicând

mi s-au albit ochii
de atâta nelumină
îmi sar din cap
doar inima îmi spune
ce este în jurul meu
stăm la taifas câteodată
când așteptăm să se întâmple ceva
picioarele mele au rădăcini
în loc de degete
iar brațele ramuri
le învârtesc în jurul meu
și se face vârtej
și mă înșurubez în pământul de gumă
să nu mă pierd

aici nu rămâne nicio urmă
pe unde trec când trec
doar câteva cruci
cioplite din carnea mea
de mine ca un cimitir
de speranțe pierdute
aerul e plin de otravă
fum și regret

lumea asta se termină cu mine în cer
cât de curând

Excizare

cuvintele ieșeau dintre rânduri și se luminau
ori de-al dracului întunecau foaia
beznă se făcea lumea ca smoala
apoi se amestecau se dădeau dea dura
până când deveneam noi doar unul
până respiram cu aceeași gură
și priveam cu aceeași ochi același chip
în oglindă până amețeam
sau până când ne creștea iarba pe tâmplă

mă așteaptă gara pentru ultimul drum
către casă
impiegatul trage sirena știe că sunt gata
pășesc spre peron cu tălpile goale
zdelite de pietre cu crucea șiroind pe umeri
pe spinare în ochi
cineva îmi spune că nu sunt eu
cel de pe peron
că m-am uitat în spital
într-un colț de salon
ca pe un lucru oarecare
este doar un zvon, strig
mă întorc acasă semeț cu privirea rară
mă întorc în pământ și mă ar
și mă răsar pe un petic de lună

spitalul mă disprețuiește
cu ură cu flegmă
așa se întâmplă cu toți cei care
ne încăpățânam să trăim
așa cu bolile atârinate de noi
ca niște tinichele degeaba
ocupăm paturile unora care abia așteaptă
să urce pe scară
scara aia ce urcă de la spital
până la lună

la internare spitalul mai întâi ne triază

pe ăștia căpoși ne dă deoparte
și noi ne adunăm stingheri într-un colț
și ne spunem unul altuia amintirile
să nu le uităm să le dăm mai departe
apoi murmurăm poezii fiecare ca pe rugăciuni
până ne prinde dimineața luminați și senini

cu timpul spitalul și-a dezvoltat un fel de anticorpi
erau unii cu glugi albe pe cap
noi le zicem chirurgii
umblau prin saloane cu o listă lungă
atârnând între picioare
ne numărau ne împărțeau trei câte trei
și ne excizau ca pe niște furunculi
apoi ne aruncau la câini de cum se însera

Intro

îți vine să crezi te-aș fi urmat oriunde
bolborosind în barbă poeme și un cântec
în casa de bolnavi mărginită de mare
unde atâtea himere desprinse din fum
ding-dang ca o secundă precară
sau pe holurile reci unde fluturi hoinari
săvârșesc dansul nunții urmat
de acea cădere îmbrățișată
sau se sinucid lovindu-se de zid
cu o frenezie teribilă și greu de închipuit
unde asistentele blonde se înfrățesc
cu bolnavii firavi printre ace fiole și feșe
unde mă simt mai acasă decât nicăieri
unde miroase a jale a uitare
și nimănui nu-i pasă

ni s-a promis o plimbare pe faleza de piatră
pe care să mergem târând fiecare
gândacul lui legat cu o sfoară
sau atârnați de perfuzii în șir indian
mergând cu grija de a nu strivi umbra
celui din față cu un gest reflex
aproape hipnotic
și mâinile noastre vor ninge puf pe dig
dinspre stabilopozi se va auzi un murmur de valuri
și unde miroase a alge și a mormânt
cum se mai surpă peste noi maluri maluri

trec bolnavii pe coridoarele de sticlă...
demult nu mai e vremea
în care ne scoteam unul la altul ochii din orbită
cu câte o bucată de scoică ciobită
așa cum eram noi bolnavi cronici
de iubire de moarte de zmei
când miroseam de departe necuviincios
a floare de tei

Lup flămând

sunt ca un lup flămând
de dragoste de iubire
am atâtea lucruri frumoase
strânse în mine să-ți spun
să-ți dăruiesc să-ți plâng
și să te închipui în
starea de floare

am să-ți luminez precum luna
noaptele lungi
și am să-ți port crucea
pe piept înfrigurat
nici nu poți să-ți închipui
ce zace în mine în zadar
și ce foc mă arde rece
și cum mă frânge a rană
fiecare lacrimă de-a ta

sufletul meu te caută
scânteiază de dor în el
stele fluturi îngeri și păcat
am atât de multe săruturi
fierbinți adunate în buze
în tâmplă
de ce nu te regăsesc în mine
în fiecare dimineață
femeia mea de-o viață?

cum pâlpâi peste ape tremurânde
nimfă adormită trupul tău lup flămând
intuind trecute anotimpuri
și focuri și poteci

Golgota

nu înțeleg la ce bun atâtea mătăanii
atâtea rugăciuni
când tot îmi este frig în suflet
și atâta iarnă în trup

i-am pășit pașii lui Isus
unul câte unul
norii și scuipatul m-au albit
spini mi-au sfâșiat carnea
pietrele crunt m-au lovit
și am văzut doar cruci și întuneric
atunci
unde-i luminarea
și cine ne înalță?

abia de e ora opt seara
am stins lumânarea
și am fugit în mine
când încă mă mai cunosc

deja nu mai contează suferința
știm amândoi și eu și Dumnezeu
e rândul lui să ceară
iertare Petre am greșit

se face iar noapte și nu știu cât mai rezist

Rugăciuni în apus

oricât ți-aș vorbi despre noi
despre dragostea noastră
nu vrei să răspunzi
în niciun fel
ai inima înghețată
ca și cum dintr-odată
ți-ai trăit toate spaimele
de femeie încercată
speriată de singurătate
mai rău decât de moarte.

în fiecare noapte
mă plimb în imaginația mea
cu imaginea ta ca o icoană
ca un glonte fierbinte
înfipt în carne
ca un nimb de lumină
ca un ciob de stea
și de fiecare dată sfârșesc tulburat
cu ochii în lacrimi
cu gura uscată
și ninge în lume neîncetat
cu zăpadă amară albastră

nu-ți fie frică de mine îți zic
întră în poemele mele
ca în suflet
sărută-mă pe tropi
sărută-mă pe viață
apoi citește-mă atent
printre cuvinte
printre versurile însemnate
și vei vedea
că poeziile mele îmi sunt
aripi de aer aripi înnodate
că zborul mi-e frânt
că inima îmi este bolnavă

că fără tine nu mai exist
sunt tot numai rană

și vei mai vedea
cum fără niciun interes
am dat în floare
mai abitir ca un cireș
aflat în primăvară

Scrisoare către tine de nicăieri

De n-ai fi fost tu,
ar fi trebuit să uit să mă mai nasc.
Aș fi fost pierdut
și aș fi trăit departe de tine,
singur al nimănu

De n-ai fi fost tu,
vânt mă făceam
să te caut
de n-ai fi fost te-aș fi inventat
ca pe o mașină cu aburi

mi s-a spus
că nainte să mă nasc
Dumnezeu mi-a sădit
iubirea pentru tine în suflet,
m-a scăldat în lumină
și m-a trimis la tine,
dar m-am rătăcit
m-am tot rătăcit
până m-am pierdut
la mama în pântec

apoi
dintr-o întâmplare ne-am cunoscut
era o seară de iarnă flămândă,
în noiembrie
douăzecișuunu în două mii șaptespe,
când totul era searbăd pustiu
și m-am îndrăgostit de tine,
fără să vreau, fără să știu.
Neștiute, sufletele noastre cumva s-au atins...
în ochi ne-au încolțit muguri,
în carne au înflorit cucii,
aerul mirosea sălbatic și divin
a iarbă, a vin
și am înțeles simplu că vom fi
suflete pereche.

mereu te-am căutat
și nu te-am găsit...
tu ai stat printre oameni
sau dormind chircită la subsuoara
unui înger de vin
eu printre morile de vise
din câmpia mea,
printre prunii pitici.

De nu vom putea fi împreună
am să te învelesc cu soarta
să nu-ți fie frig,
am să te veghez cu viața
să nu-ți fie frică în vis
de nimic.

Cred că ar trebui
să te ascund în suflet
să nu te găsești,
până când lumina ochilor tăi
va înnopta definitiv,
brațele și buzele
pecete îmi vor fi
pe umărul pe sânul tău stâng,
vei sta cu tâmpla lipită
de sufletul meu,
și-mi vei atârna de ochi ca o lacrimă,
te vei prelinge ușor pe obraz,
când cald, când sărat
sufletul meu pereche.

Stropii de ploaie mă mângâie
așa cum o făcea glasul tău.
Adorm... visez, mă înalț.
Când ai vrut să mă săruți pe furiș,
așa, ca pentru ultima oară,
gândul tău a țipat ca o pasăre spin
și m-am trezit...

Ni s-a dat un dar divin,
îți spun,
e tot ce ne-am dorit amândoi să fim,
iubește-ne iubito și iartă,
sărută-ne și nu ne părăsi...
niciodată.

Te voi iubi, să știi,
mereu te voi iubi...
și când vei fi nor,
ploaia din ochii tăi voi fi,
Soare după ploaie de vei fi
eu raza ta voi străluci,
în întuneric.

De vei vrea să pleci,
mă voi sparge în mii de bucăți
mă voi risipi și mă voi lipi
de umbra trupului tău
iubirea mea amară

îngerii ne toarnă în pahare
polen de lună,
iubiți, iubiți se pare...
de o ghilotină.

Psihoză

încă de la naștere în mine
viața și moartea erau amestecate teribil
după legea nescrisă legea nefirii
mai degrabă o ezitare ontică
iar fruntea îmi era frântă,
tăiată în felii subțiri și roșii

nici nu știu de ce dar
ceva s-a frânt în mine definitiv
ca și cum m-aș fi golit de viață brusc
și acum atârnăm nefiresc
agățat cumva de bucata mea de timp
ca o confuzie
o neființă rătăcită în chin
și moartea îmi mângâia tâmpla rănită de vânt

de-ai fi văzut cum urcau fântânile în ceruri
în cercuri din ce în ce mai mici
laolaltă cu sufletele pietrelor
înghețate albastru în ochi
în anotimpuri secrete lumi de apoi
și noi ne loveam bezmetic, năuci
de zidul de întuneric al nopții

mi-am luat o cafea la barul din colț
amară
pe care am plătit-o
cu zile rămase din copilărie
păstrate cu grijă în mine
pentru ultimul drum

Cât este de trist

dacă aş fi ştiut aş fi plecat de mult
din drumul tău pe drumul meu
aşa am stat agăţat de speranţă fluturând
până când m-am subţiat
şi m-am făcut tot una
cu praful cu drumul de pământ
atât de mult m-am uitat
încât nici nu mă mai pot chema pe nume
şi nici nu mai ştiu dacă exist
of, ce trist este
cât este iubito de trist

tu îţi fluturai pleoapa subtil
creşteau inocenţe până la cer
şi ne izbeam de ele cochet şi cu stil
treceau asistente albastre în echer
pe bicicletele lor roz în zbor
tot zuruind pe holuri de zor
viscolea peste tot cu feşe, seringi
sunt Doamne rana pe care tu ningi
cu îngerii deocheaţi şi nimfe cât poarta
şi te joci Doamne cu mine de-a soarta
printre ruini*

ce trist e când nici nu mai ai ce muri
cât este de trist iubito nici nu poţi să ştii

*)ruin(i) sau muşcatul dracului, călugărişoară, şopârlaiţă, floarea văduvelor, plantă

Autoportret

Sunt un bărbat uitat născut
într-o duminică dimineața în căruță
în goana cailor din frica de moarte m-am născut
atunci câmpia a tresărit din ceruri s-a auzit curgând
o lumină galbenă pufoasă septembrie cincizecișipatru.

Sunt compus din șaiszeci și doi de ani
un metru optzeci și doi barbă și multe regrete
sub frunte ochii-mi luminează căprui
cel mai adesea sunt răstignit pe cruci străine fără vină
și în care prietenii aruncă cu drag cu ură și pietre.

Din mine țâșnește neputința și durerea prin unghii /ca o răzvrătire
de-o vreme silabisesc versuri din putrede cuvinte
lupii își urlă menirea la stele
iarba se frânge în genunchi sub mușcătura fierului de coasă
lichefiez singurătatea pe brânci
și o îmbuteliez în peturi de plastic.

Nu înțeleg de ce când mă vezi ochii tăi se măresc
și dintr-odată binele devine răul cel mare
peste noi giulgiul de întuneric moartea...

...eu am văzut durerea
am pipăit-o m-am logodit cu ea și m-am izbit cu fruntea
de pământ până când am devenit umbra
din care roade tramadolul zilnic
perfid

De ziua mea

știi ce îmi doresc cel mai mult
și mai mult
în duminica asta
duminică frântă ziua mea?
când te trezești să mă suni
să-mi spui că mă ierți
și că mă iubești cum nu ai putut
să iubești vreodată până acum
eu să nu fiu în stare să rostesc nimic
să mă apropii de tine timid
dă-i în mă-sa de dinți
cumva reușesc să-ți zic
apoi să îți iau mâna în mâna mea
și să zburăm înalt
pe deasupra caselor
pe deasupra
orașului adormit
zborul nostru să nu poată fi oprit
să ne tot înălțăm până când
din noi va rămâne doar un gând
de dragoste mută
ne vom prinde în brațe strâns
și ne vom topi picurând
sub soarele aspru arzând
nu-i nimic îmi spui
vom încerca și mâine
și în fiecare zi

e rândul meu să mă trezesc
singur cu ochii umezi înroșiți
a fost doar un vis
îmi spun

Decembrie trist

mă urlu până voi uita că sunt
că moartea mi s-a cuibărit în tâmplă
se stinge focul sfânt din lumânări
pe străzi în lume încet se scurge
decembrie stingher în vreme

în fumul ce străbate spitalul
ca o nălucă timpul se strecoară
cumva pieziș mă zboară
în palme îmi înflorește gri sudoarea
în preajma mea tot se înmulțesc
morminte cununate în zori
și parcă am încărunțit
și nu mai văd și nici nu mai aud
cum plâng icoanele culori

în carne îmi crește adânc o rană
degetele îmi sângerează a cuie
țărâna mă tot cheamă înspre ogoare
un țipăt pătrunde câmpia undeva la șale
știi, acum zăpada nu mă mai ninge
și bruma în veci nu mă mai doare
este așa un dat o flacăra subțire
ce se scurge în firul de iarbă
în flautul de argint cel fermecat de zâne
și muzica mă cheamă în mâl
în mlaștini vechi în cratere solare
și mă tot coboară
în liniștea smerită din icoane

sunt înger șchiop cu aripile topite
de roșul viu din triste felinare

Entuziasm

câmpia curge liniștită la picioarele noastre
nici nu o mai observăm
ne-am înstrăinat până și de noi
ne aducem aminte de ea când crivățul ne sfarmă
sau când aerul fierbinte ne-mpiedică să respirăm
doar timpul îl mai simțim
cum ne poartă în spate
până în mormânt...

închipuie-ți că dincolo de mormanul de piele și oase
este adevărul absolut și toată liniștea din lume
paradisul pierdut
dar cum să trec de cel ce sunt?
de multe ori plonjez în mine mă afund
dar de fiecare dată mă trezesc cu o durere cumplită de cap
mă dor și picioarele și spatele crunt
și nici nu mă mai recunosc o perioadă de timp
apoi reiau scufundarea până devin fum părere sau vânt

Exercițiu de respirație

ultimele zile de noiembrie
zile reci
vezi cum ne sfâșie amintirile?
și cum frigul ne împresoară subtil
cum gerul încremenește
iarba frunza valuri valuri
gura se încleștează
dinții se sfarmă
aerul pe care îl ținem în mâini în piept
ca un tăiș viclean zimțat
îmi sfârtecă tâmpla
deschide-mi deschide-mi
te rugam umil
apoi treceam alb prin lume
cu moartea ținându-mă de mână

nu știu cum s-a făcut
dar ai apărut lângă mine
mă prinzi de umăr
mă privești adânc stăruitor
respiră îmi zici și toate vor fi bune
respir și nimic nu se schimbă

ne cresc șerpi în piept
vijelios zornăind a frică
și iarna ne lovește în frunte peste mâini
oricât de încet ne-am deschide
tot vom fi luați prin surprindere
și purtați de vifor până ne vom pierde
cu mâinile încremenite într-un gest
de rămas bun ce lume nebună
scriu și dorm printre rânduri

deschide-mi ușa
mi se părea că te rog
și treceam alb prin lume
cu moartea ținându-mă de mână
obosisem și nu mai respiram de mult

mă prefăceam încet încet
într-un munte de gheață
scufundat în iarnă până la subțiori

te apropii de mine ca o nălucă
respiră îmi zici respiră respiră

Îmbrățișarea

„Eu întorc ulcica/ Și ulcica întoarce vatra/ Și vatra întoarce soba/
Și soba întoarce grinzile cu horna/ Și grinzile întorc podelele
Leațurile și șindrilele./ Șindrilele întorc crângurile/
Și crângurile întorc pe Sfântu Spiridon/ Și pe Sânzienne
Și Maica Domnului/ Să întoarcă inimile celor împricinați
Unul asupra altuia/ Cu cugetele
Și cu dragostea/ Să se împăciuiască!”

(Descântec de dragoste)

Îmbrățișați suntem o parte de divinitate
o fărâcă din carnea lui Dumnezeu
de fiecare dată ne înălțăm pătimiși
până când se termină aerul și ne sufocăm

de cele mai multe ori ne minunăm
și ne dezbrăcăm cuminiți de aripi
le așezăm cu grijă într-o carte
după care desenăm în suflet
un cerc cu creta colorată
ne învârtim în jurul lui până când amețim
sau cădem fulgerați pe podeaua de piatră
murmurând cuvinte într-o limbă ciudată
cu ochii pierduți în oglinzi curbate
din care ies păsări negre turbate

am pustiit cerul de îngeri iadul de flori
râul sălbatic l-am urcat în munți
între noi iubito încă mai sunt punți
nimeni nu-i vinovat
cuvintele nespuse ne dor pe înserat
am înghesuit toate tăcerile într-un poem
apoi le-am șters
poate nu știi în grădină a înflorit veșnicia boem
și pe sub pruni trec păsări în zbor
fără vreun rost

cineva mi-a șoptit
că am fost sortit să fiu
pruncul ce se va fi născut
așa sunt doar un poet rătăcit în livezi
cu oasele frânte cu glasul stingher
- unde îți sunt aripile mă întreabă
unde îți este zborul
dar versul dar plânsul unde-ți sunt?

nu știu, îi răspund
e ca și cum nu le-aș fi avut nicicând

hei, iubita mea cu glezne subțiri
cu ochii umezi cu buze sângerii
cu sufletul păsări aurii
ce dor îmi e să îți sărut pleoapa
cobor apoi pe gât
pe umăr
până la încheietura cotului sublim
ești toată un geamăt o bucurie un dor divin
o herghelie de îngeri lichizi
și te pătrund fierbinte tantric adânc
mă preling în tine lavă lichidă fier înroșit
până mă pierd înger proscris
sufletele noastre contopite într-un singur trup
suntem când eu când tu
un întreg
până când moartea ne va despărți
în două aripi frânte topite de ger

În drumul tău

în drumul tău privește în urmă
peste umăr vezi partea mea de lună?
pe partea mea tăcută a umbrei
stau mă rescriu amar fără ură
nu te opri, nimic nu se compară cu frica
cu ce te poate binedispune
măcar nu ai habar
cum n-ai știut că așteptarea ta ucide
eu m-aș lipsi de tine dar amintirea ta mă doare
urlă a lup spaima în mine
să vină și renunțarea zic
în drumul meu spre mântuire
un ritual cu zei și demoni beți și lună plină

privește în urmă peste umăr
să vezi cum alergam pe străzi
și cum se-ndură cerul să mă urce
încet încet la el

am făcut o obsesie pentru blugii tăi pictați
mai ales îmi plăcea cum îi împătureaui cu grijă,
cum îi așezai pe spătarul scaunului înalt
eu respiram întunericul și nu mă săturam
mimam amândoi un amărât de orgasm
după care fumam o țigară
și tot repetam jocul acesta absurd
până când ne subțiam
și ne făceam totuna cu scrumiera uitată în pat
de cele mai multe ori ne uram
deși nu încetam niciodată să-mi placă
să-ți sorb dimineața lumina din ochi
și zâmbetul cu har

din tine a mai rămas un rest
o urmă un licăr de păcat
eu lanțul vinei îl târâi noaptea
cu zgomot și trudă în pat

Ucişaii de zei

În curând mă va învinge iarna
cu frigul ei cu oştenii ei
am visat că gerul e un început
că voi primi în curând
un chip pe care să nu-l cunosc
să nu-l fi văzut nicicând
braţul îmi va fi puternic mersul frumos
şi că voi fi stăpânul soartei mele
de bărbat înalt cu lumină în ochi
cum deja ştii, sunt ucigaşul de zei

de obicei în mine ţipă bezmetic noaptea
în dormitorul capcană
cu perdele roz
oglindea se deformează
se răsuşeşte în ea ca un şarpe
şi se sparge
şi dintre cioburile sângerânde
minune, apari tu
blondă goală toată
strângeai sub pleoape privirea
bărbaţilor zei
şi focul în pântec
şi se făcea că ne este bine

Doamne, când ai vrut să mă nasc
ai aprins mai întâi cerul
şi abia atunci am venit
cu văpaia în piept
cu tâmpla în cruce şi moartea în ochi

Umblare cu mure

umblu prin tine
ca pe o miriște tânără flămândă
încet cu picioarele goale cu ochii plini de lumină
copacii se sting și își dezbracă impudic
ultimele frunze

ne țineam sfioși de mână
dragostea tot picura din noi în țărână
încercam să fugim
să fugim oriunde în lume
dar ne loveam de oglinzi ca de lună
și ne împrăștiam cu zgomot sub umbră
fărâșă cu fărâșă
speriați ne ascundeam apoi
fiecare în ochii celuilalt
ne agățam sau ne lipeam de gene
și tot așa până când ne trecea viața întreagă
după care o luam voinicește de la început
la fel de serioși și plini de fără de noroc
nu-i așa că este trist prea trist uneori

în palme ne-au crescut fluturi
și cioburi și humă și mlaștini și o lagună
până într-o zi când am devenit
amândoi statui din cretă păgână
în altarul devenirii lucrurilor în nimicuri comune

Unde ești?

eram închis într-o colivie de fier
și nu știam dacă îmi pasă
cuvintele îmi erau ca niște cioburi cu aripi
când se loveau de mine înfloreau
și se făcea deodată lumină căldură
în inima mea

aripile lui uitaseră să zboare
a uitat să zboare a uitat să zboare
țipa în mine cineva
și nu înțelegeam ce tot mi se întâmpla
nedumerit cu ochiul lovit de un flutur
într-o glastră
tu coborai din Olimp înconjurată de bărbați năuci
și ei îți ciuguleau carnea din palmă
și lumina din pleoape
într-un final deveniai alburie și zburai peste case
năluca mea frumoasă

unde ești? mă întreba
asistenta cu fusta scurtată
legată de un cărucior cu o sfoară înflorată
roțile scârțâiau ochelarii îi cădeau de pe nas în găleată
unde ești unde ești unde ești
încerca să mă trezească
din visul meu din somnul meu legat
de o perfuzie cu fundă albastră
după care se lăsa peste tot o tăcere parșivă
pica din cerul pictat sub fereastră
o ploaie de melci primitivă
apoi întindeam mâna și desenam
lumea mea urâtă rece primitivă

- port în mine o colivie de fier despre care știu foarte puțin
mai am și un ciob de cer și o cretă colorată

Despre singurătate

în mine crește tiptil tiptil moartea
îi fac semne cu mâna nu mă vede
continui să comunic cu ea tot dând din mâini
cu gândul că poate se plictisește și pleacă-n pustii

tu, singură într-un colț
eu singur în celălalt colț al încăperii din noi
acolo unde ar trebui să ne înălțăm
să ne purificăm
trecând din camera care se crede bărbat
în camera care este femeie
luăm toate camerele la rând până la camera de apoi
urmează camera de apoi strigă unul în neant
nu mai era nimeni doar pustiu

când facem dragoste alunecăm
mai degrabă singurătatea ta se dă pe topogan
peste singurătatea mea până la orgasm
după care tu cu singurătatea ta
fumați o țigară într-un colț
eu cu singurătatea mea ne luăm de mână și fluturăm

când se face întuneric ne este și frig
glisăm pe rând în spații alternative
cu speranța că sângele va fierbe clocotind
mie îmi crește în cap o casă de lut
ție îți cresc o mie de brațe
o mie de sâni încerc să te mângâi
mâinile mele se înfig în pereți și se fac totuna
cu albul din var
cu tristețea din uși
bucuros deschid un perete și mă culc

ridic puțin vălul și mă uit
nu-i nimeni în mine plecasem de mult

L-am zărit

I-am zărit se vorbea pe stradă de mine
I-am zărit cu mâinile atârându-i din umeri
trist rătăcit speriat de lume
cu ploaia șiroindu-i pe frunte pe gură
cu mersul nesigur de om rănit răpus
târât de învingătorii
în straie de lână și coifuri de brumă
în urma lui doar ură
cui îi pasă zic, apoi urlu cu lupii la strungă, cui?

trec trenuri de umbră
batalioane desuete-n furtună
crivățul rupe din mine urme sânge
treci și tu iubito strada pe urmă
ca o nălucă fulgerând cioburi de lună

am senzația de tine în cerul gurii îți zic
îți simt respirația lipită de mine
îmi e cald și atât îmi e de bine
încât am uitat deja că sunt singur
și aproape de moarte departe de lume

e trupul lui s-a sinucis și a fost aruncat în uitare
acolo unde se întretaie lumina cu umbra
șoptește ferit strada de mine întruna

Mic tratat de traumatologie

partea tânără din mine se revoltă
cresc tumori în corp ca niște flori oculte
înfloresc pătrund prin ochii miopi
și se înalță de sub frunte

alunec pe topogan până la tine în uter
înfloresc și eu ca într-un descântec
și mintea mea bântuită de fantome cu ciucur
în straie de sticlă
păsările mute tot pier în foc
mă zbat fără rost în cușca de fier
și cum întunericul mă străpunge
din ochi până în cer,
cui să mă cer?

am văzut cai înveșmântați cu oameni
alții cu aripi cum se luptă cu vântul
cum își purtau intestinele în cutiile de tablă
și cum zuruiau pietrele în aer
și fluierau moașele bătrâne
la câini sau la vrăbiile de pe sârme
pe gard atârna o corabie nebună

tu dansai la bara de fier
în timp ce îți îndesam lasciv în chiloți
boabe de linte
afară batoze șleampăte o vacă cuminte
și batalioane de strunguri în salturi mortale
aruncau cu bucăți noduroase de șpan
în prunii albaștri în văi abisale
cum mai chiuiau a moarte cucii năuci

zburau peste case ziare vechi
săreau piulițe în aer înroșite în foc
nu mai este loc iubit de vreun troc
cad peste noi râuri secate
și hainele curg de pe noi toate
ce zici, pășim în al nouălea cer?

Acoperişuri

The image is a complex collage. At the top, a person is seen from behind, looking out over a landscape. Below this, the word 'Acoperişuri' is written in a large, black, hand-drawn font. The background is a mix of various elements: a horse, a person wearing a hat, a person with a wide, toothy smile, and other abstract shapes and textures. The overall style is artistic and somewhat surreal.

Unsprezece petale, poate cele unsprezece noduri împrumutate, în timp, de la Nichita, ce ar trebui să facă un întreg, un acoperiș care să mă învelească peste moarte. Un acoperiș parabolă din 12 petale, dar cu o petală lăsată lipsă dinadins, pe unde să pătrundă ploaia, vântul, soarele, gerul, viața.

ACOPERIȘ 1

privirea mea îți străpungea ochiul până în ceafă apoi se prelingea pe umărul tău pe sâni pe coapse și nu știi de ce se întuneca deodată se făcea un întuneric stupid pe sub pleoape nu tu mă dureai doar ideea de tine încă mă îngrozește și urma lăsată pe umărul stâng și-mi aduc aminte cum îți sprijineai fruntea de sufletul meu pe ascuns uf, cum mă doare bucata de cer sub care amândoi am râs am plâns am făcut dragoste sau am fumat țigară de la țigară sau o făceam poștă îți aduci aminte cum ne loveam de stabilopozi dragostea noastră până se făcea praf apoi o luam de la cap proaspeți balansom după un scenariu scris aproape perfect de inginerii de suflet inginerii aceia cu platoșe de piatră și plumb

din când în când ne arătam pe cer de după perdeaua de nori când apărea umărul tău când barba mea răscolită de vânt apoi fulgeram puternic sau ne țineam de mână rătăcind pe acolo pe sus ce faci îmi zici și eu nici nu știam ce să-ți răspund mă lăsam purtat pe aripă de vânt până se făcea noapte apoi te bântuiam plângând

ACOPERIȘ 2

Întotdeauna am vorbit despre iubirile ce le voi trăi la timpul trecut așa știam dinainte ce mi se putea întâmpla cât de mult puteai să mă iubești să mă rănești și cât vom plânge stând spate în spate pe pervazul ferestrei de la etajul trei sau poate doar așa credeam că se poate întâmpla mă uitam cum mi se petrec zilele una într-alta cum mi se rătăceau drumurile dar mai ales ni se petreceau amintirile ce le vom avea fără să realizez că timpul meu curgea într-un singur sens liniștit cuantic spre cel mai îndepărtat punct cardinal al trupului aflat în putrezire agresiv sau priveam la răstignirea lui fără nicio cauză pe crucea rece și umedă a singurătății fără spectacol spre niciunde în spații de aer

acoperișurile toate zburau iubito peste noi ploua cu cer peste pietre cu țipete puternice înalte urlete groază și noi stăm înfricoșați și febrili într-o încordare mortală ca două arcuri îmbătrânite și moi nu mai este timp deja renunțăm nu mai este nimic de făcut îmi spuneai poate doar să ne trăim nebunia până la capăt și ne vom întoarce învinși în noi pe cai cu aripi

ACOPERIȘ 3

locul în care nu se întâmplă nimic dacă nu ești atent nici nu știi dacă e noapte sau zi patul meu perna mea casa brațele mele gândurile zborul prunii toate au încremenit într-un asfințit când pe cer străluceau și soarele și luna în același timp parcă se țineau de mână și zâmbeau senil doar moartea mai putea să ne surprindă poate și cucii fâlfâind sublim despicând în felii subțiri miriștea dimineții scaldată de rouă cât de departe pari a fi cu sânul picurând peste icoane viață și lapte de mamă rănită într-un târziu ne prindem de mână degetele mele încolăcindu-se tandru peste degetele tale într-o îmbrățișare tainică fericită mirosind mirosul acela unic de iubiți și toți în jurul nostru înnebuneau brusc și locul în care eram prindea deodată viață și se colora cald a uimire și speranță piciorul meu cu o mie de brațe

noi eram la fel de săraci în speranță necunoscuți încercați de dorințe nedorințe în schimb ne eram unul altuia gândul lasciv subțire ferma de fluturi era cuibărită sub coastele noastre iar întru fericirea noastră păsările și iarba și ochii de lup s-au albăstrit deodată vântul ne purta șoaptele pe pe deasupra mării departe de multe ori mă cățăram în delir pe creasta muntelui venus până când ți-ai tăiat părul scurt și ai scris pe nisip adio și ai plecat la pol în vacanță

ACOPERIȘ 4

ne naștem plâns și stăm cu el înfipt în gât ca o gheară până murim și atunci alt plâns ne va însoți în pământ pământul din care ne-am născut într-o clipă de grație hohote de râs din ce în ce mai des din noi țâșnea aspru întunericul rari sunt cei care strălucesc și atunci ei luminează și dincolo de moarte ar trebui să ne lipim de sufletul lor să devenim cu toții un astru puternic divin în schimb ne chinuim toată viața să-i acoperim cu noroi, cu blesteme și ură îi așteptăm în întuneric să-i plesnim cu bâta suntem adevărate hiene îmbrăcate în om ieșim în întuneric pe furiș și înnegram aerul din jur e atâta dezordine în lume spațiile se mută continuu se întrepătrund sau se dilată într-o fluturare de aripă pe care Dumnezeu a vopsit-o albastră din greșeală aș vrea să înnod timpul să nu mai curgă să te pot iubi de-a-întregul mai am nevoie și de splendoare dar cred că deja pentru asta este prea târziu

câteodată mă strecor pe sub carne și dorm dar de cele mai multe ori mă părăsesc te caut și mă așez într-un colț al sufletului tău lenevesc în moliciunea gândului tău îmi e atât de bine și nu, nu fugi stai și tu într-un colț în sufletul meu până când ne contopim și nu vom mai ști dacă eu sunt eu sau poate sunt tu bărbat și femeie contopiți într-un singur trup

ACOPERIȘ 5

asistentele cu buton și coc trei D zuruind pe coridoare din încheieturi acolo unde gândacii supraponderali lăsau urme apoase în aer iar crăpăturile erau pline de stafilococi aurii de cloroform și streptomycină clorofila zvâcnea din pereți brațe subțiri șerpi verzi câte un bolnav se trezea deodată șuierând ce blânzi par în fără de lumină lumea obscură din spital cu scările ce duceau la cer umbra mea încă mai era lipită pe peretele din biroul asistentei șefe fără sutien sub halatul străveziu pătat de tot felul de mirosuri mă pândea să mă vadă trecând din salon spre baie nici nu apucam să intru când mă și plesnea cu palma puternic după ceafă și mă pomeneam înghesuit până sub duș gâfâind apoi scotea de undeva o hârtie și-mi recita ultimele ei poeme obscene scrise în ritmul trohaic până o podidea plânsul plângeam amândoi cu sughituri apoi fiecare ne aranjam hainele mecanic fără să știm că în larg vapoarele se înecau unul după altul că din cer ploua cu păsări subțiri eu mă uitam părăsit în echer între spații aveam un concurs care bolnav stă mai mult nemișcat ne antrenam pentru moarte ce mort e ăla care transpiră sau clipește din ochi prin salon fâlfâiau asistentele fără trup doar halatul era de ele căruciorul și o seringă cu ser

niciun doctor nu mi-a ghicit boala leacul bântuiam prin spital otrăvit ori dormeam somn necuprins sub cerul funebru loveam cu picioarele câmpul sinoptic al nopții eram prins ca într-o menghină poate nici nu eram născut și îmi făceam probleme ca prostul

ACOPERIȘ 6

am văzut cum răul intra în noi și tremuram epileptic
murmuram poeme rugăciuni și blesteme de-a valma și nu
făceam nici măcar un gest nici măcar nu ne împotriveam
măcar așa de amorul artei mă victimizam mă plângeam la
prietenii în vreo crâșmă de sat o, cum creștea în mine
dorința să te frâng ca pe pâinea fierbinte abia acum o
înțeleg pe maică-mea pe când se încuia în ultima cameră
și cânta „mierlița cea bolnăvioară” cânta și plângea mai
bine de un ceas până când își pierdea glasul se stingea
am alergat zeci de maratoane de la un perete la celălalt
perete al camerei mele deși ușa era descuiată altădată
stăteam agățat de perdelele roz de la geam ore întregi cu
speranța că ai să treci prin fața casei mele fără să știu că
traseul dintre mine și tine se desființase demult că e criză
în lume că m-am pustiit și m-am pierdut cum de nu am
avut curiozitatea de a mă uita pe mersul sufletelor din
când în când Dumnezeu modifica mersul treburilor doar
ca să ne zăpăcească de cap poate să ne umilească nu
știu, știu doar că de fiecare dată reușea să ne învingă
încăpățânarea de a fi fericiți

*hei! „Mierlița când e bolnavă /Vine cucul și o întreabă /Ce
ți-e ție, soro dragă? Eu sunt tare bolnăvioară. /Și mi-e
frică c-oi muri, /N-are cine mă jeli”.*

ACOPERIȘ 7

mereu îmi ziceai îngroapă-ți ochii în cer și scrie o carte dar nu am înțeles niciodată ce încercai să-mi spui pe dealuri se aprindeau focurile albe ca niște ninsori și ca de nicăieri venea o mână ce ne înfășura și spațiul câmpiei se muta puțin incomodat și trist câteodată mă lăsasem părăsit să respire și trupul să fac oareșce curățenie și un duș și dintr-odată sunt în fața oglinzii în care de câte ori mă uit nu mă regăsesc de multe ori eram în tine undeva într-un colț prăfuit cumva fericit mulțumit ca și cum reușisem în viață și nimic nu era mai frumos decât noaptea întâlnirii noastre dintâi ce se va împlini curând într-un început sau făceam schimb de timbre fără să ne știm tu erai cea care umbla în lume eu cel care am plâns până când lacrimile m-au îmbrăcat ca pe un cocon cu sare amară ar trebui să nu te mai gândești la mine și eu să nu exist chiar dacă ne-am promis să ne ținem de mână în fiecare zi tu mergând grăbită pe tocuri spre locul ursit noaptea la focuri cu umbra ce ți se ridica drept în ceruri ca o lumânare cu luna în piept și cum despikai tu întunericul nopții în două iar eu nu mai înțelegeam nimic

să nu mă găsec era talentul meu nu disperam bănuiam că mă ascundeam adânc în mine în trupul în care m-am născut și unde am tot încercat să mă reinventez zi de zi până într-o seară când te-am întâlnit pe net și mă gândeam că dacă mă vei întreba îți voi răspunde că nu nu mă cunosc că nu te cunosc și că voi /noi doi nici nu ne-am născut

ACOPERIȘ 8

nu înțeleg de ce se desprind bucăți din sufletul meu ca și cum ar cădea varul de pe pereți și nu pot măcar să dau vina pe cer pe angoase și rămân undeva își mai aduce careva aminte de pinguinul Apolodor trimis de Gelu să ne spună că e trist? ce de umbre au crescut în spatele meu careva dintre noi construiește umbre pe furiș iar noi le purtăm mândri pe piept ori tainic ca pe un fetiș de multe ori când murim ne întoarcem în cai sălbatici pentru o zi galopăm pe miriști în cer până ne subțiem și ne facem lumină și abia atunci se spune despre noi că am murit eu știu sigur că nu am să mor când îmi va veni sorocul mă fac lumină doamne, ce ceață deasă se face în Bărăgan când i se întorc bărbații acasă curg râuri în râuri curge vinul în vin curge cerul și peste tot e un du-te-vino de aripi de îngeri bețivi și de copii aduși să-și vadă tații promiși și noi cei mai vechi mai târșiți sunăm în cornuri de hârtie și ne chemăm dușmanii și lupii albi la parastas să bem le zic și ei se îmbată crunt după care ne ținem de gât și lălăim tot felul de promisiuni până adormim

un gol câte nimicuri doar vorbe fără rost spuse tainic ca și cum s-ar mărturisi adevărurile nerostite despre mersul lucrurilor în lume în serile geruite ca o viță îmbătrânită fără rod în orașele strigoi prea multe aripi frânte se adună sub ferestre și este frig prea frig în anotimpul ăsta ultim trăit nepermis

ACOPERIȘ 9

vântul se lovește amar în dunga de clopot tresărim la fiecare adiere de gând fiecare avem buzunarele pline cu lumină ca monedă de schimb dinspre dealuri vine străinul cu un câine sub braț după el vin ninsorile ce viscole avem fiecare în suflet parcă suntem o ceată de lupi hăcuind carnea bătrână deasupra noastră zboară tot felul de îngerii cu firimituri de pâine în sân și ne aducem aminte cum furam cireșe în copilărie ne legam la mijloc o sfoară de cânepă peste cămașa subțire și o umpleam până la gât cu ciorchini de lumină bucăți de soare roșii ori gălbui fug femeile din calea noastră ce mai fug se aud picioarele lor lăpăind în noapte de parcă am fi păsări oarbe cu ciocuri de fier cu aripi de ger de prea de tineri suntem cununați în cer cu coasele cu sapa la spate iar sângele nostru se adună cu grijă în copăi din piatră albastră în el vom fi îmbăiați în noaptea cu lună plină și vom fluiera cântece și vom dansa nebuni și albi

când mor mă strâng în mine să nu uit nimic și te aștept să-ți odihnești privirea în ochii mei pe buze ochii tăi mă știu mă ghicesc lăcrimezi și mă săruți puțin atât cât să pot să mor liniștit

ACOPERIȘ 10

deja știi că nu mai sunt om poate mai mult o părere ca o umbră cât de mult mi-ar fi plăcut să fiu Dumnezeu
Dumnezeul pașilor pierduți chiar și firul fumului de țigară strecurându-se lasciv pe sub frunți mi-ar fi plăcut să fiu ori să simt încheieturile robilor oropsiți și bolnavi ținuți în lanțuri în calele corăbiilor fantomă navigând într-un drum continuu de la un pol la celălalt pol până când se răzvrăteau și ardeau ca niște lumânări în mijlocul oceanelor flăcările lor luminau până când se făcea ziuă îți mai amintești cum dădeam foc la cuiburile de cioară din salcâmi și cum plesneau ouăle ca niște grenade și cât sufeream plâng și astăzi și nu știi de ce oare cine ne-a pus focul în mâini doar vântul doar vântul se mai simte perfid poate sunt poetul câmpiei îmbătat de vin care scrie cu nădușeala aspră din miriști cu văpăile în lanuri prelingându-se lichid în suflete de sfinți ca în morile de piatră după atâta vreme îmi amintesc cum coseam câmpia sau cum te lipeai de sufletul meu în nopțile grele și cum din pruni se repezeau cucii bătrâni și nebuni până în adâncimea cerului se loveau de lună plesnind sau o sfâșiau până la oase sângerând

în spitalul meu plin de blesteme se mai aud și azi valurile mării lovind în bicicleta asistentei șefe țipetele bolnavilor pline de febră traversând aerul și holul haosul ronțăind treptele noastre spre cer asistentele în mov zuruind zborul lor peste paturi și eu spânzurat de perfuzii așteptând ceva ce nu va veni niciodată tu te zideai ană în ziua de întâi

ACOPERIȘ 11

să-ți privești moartea în ochi să o lași să vină la tine să o
mângâi ușor pe obraz și ea să se întindă lângă tine pe pat
într-un gest tandru duios aș putea sta așa o veșnicie ea
cu singurătatea ei eu cu singurătatea mea ce încă mai
doare să vorbim despre ce-am mai făcut despre copii sau
despre nimicuri de-ale noastre o, tu pasăre galbenă în
cioc cui îi mai porți noroc între paharul meu cu vodcă și
paharul tău cu har se construiesc distanțe și poeme și nu
mă duce pe mine să mă pierd în lucruri mărunte dă-mi
harul să plâng ultimul meu poem și versurile să-mi cadă
grele din suflet lumea se naște aici sub mine o simt cum
se mișcă este vie nu e himeră nici gând de poet e ca un
fir de plantă plăpândă subțire

în lipsă de spațiu mi s-a dat un bulgăraș de viață ca pe o
nouă șansă de moarte și mi s-au mai dat aripi, aripi mari,
ce aripi mari am! te rog înnoadă-mi-le la spate

CUPRINS

Pic	5
Cuvânt înainte.....	7
1. Despre rostul lui Pic în lume.....	8
2. Nașterea și moartea lui Pic.....	9
3. Călătorul dintre morți - curățătorul	11
4. Iubirile lui Pic	12
4.1. Prima iubire a lui Pic	13
4.2. Chapeau bas	14
4.3. A doua iubire a lui Pic	15
5. Întunericul din Pic	16
Ronțăitorul	17
Poem bramburit tăiat în felii	19
Umbra zeului poet e mută	21
Poezie angelică	22
Devenire degeaba	24
Ultimul poem de dragoste scris în spital	27
Toamna - cântecul oaselor noastre	28
Negație	29
Moartea mea străină	30
Adagio	32
Calea ferată	33
Salonul de trecere	35
Zi de vizită	37
Amintiri în pungi de plastic și-un mop	39
Sufletul meu loc comun pustiu	40
Salonul trei	42
Pe sub pământ cumva și pe furiș	43
Probleme nerezolvate	44
Cântec năuc a lună plină	45
Ascuns în propriu-mi trup, dar trist	46
La o țigare agățat de zare	47
Flori de cuc	48
În cerc	50
Să nu ucizi copile, niciodată să nu ucizi	51
Îi era bine	53
Anatomie	55
Clopot de lumină	57
Clepsidra	58
Data shadow	59
Neînchipuite	61
Ninsori de vară	62
Zi de vizită	63
Apoteoză	64
Copil din crin	65
Fiara	67
Înfruntarea destinului	68
Modificație	69
Nonsens	70

Poem de dragoste scris neglijent într-o zi oarecare	71
Verschrangung	73
Cutia neagră	75
Nesfârșire	76
Poate doar...	77
Știre	78
Trandafir sălbatic	79
Iarna din noi	80
Cumpăna	81
Excizare	82
Intro	84
Lup flămând	85
Golgota	86
Rugăciuni în apus	87
Scrisoare către tine de nicăieri	89
Psihoză	92
Cât este de trist	93
Autoportret	94
De ziua mea	95
Decembrie trist	96
Entuziasm	97
Exercițiu de respirație	98
Îmbrățișarea	100
În drumul tău	102
Uciagașii de zei	103
Umblare cu mure	104
Unde ești?	105
Despre singurătate	106
L-am zărit	107
Mic tratat de traumatologie	108

Acoperișuri

Acoperiș 1	111
Acoperiș 2	112
Acoperiș 3	113
Acoperiș 4	114
Acoperiș 5	115
Acoperiș 6	116
Acoperiș 7	117
Acoperiș 8	118
Acoperiș 9	119
Acoperiș 10	120
Acoperiș 11	121

Petre Ioan Crețu - PIC în prescurtarea pe care și-a asumat-o în primul ciclu al acestui volum – a asimilat lecțiile modernismului după Nichita Stănescu și post-modernismului dintr-un posibil „manual de decompoziție” ce ar putea fi semnat de Ion Stratan. Dar dincolo de aceste repere complet și responsabil deprinse, poetul își are propria doză de nebunie, rastelul individual de obsesii fără de care nu s-ar clasa, așa cum o face cu brio, în rîndul autorilor posesori de personalitate și efigie imposibil de măsluit. Petre Ioan Crețu este un poet născut, al marilor elanuri ca și al profundelor grețuri existențiale, care a știut să-și cultive pornirea genuină, un excesiv care a izbutit să-și canalizeze corect excesul, precum nebunia înțeleaptă a prințului de Danemarca. De aceea, poezia lui, înainte de a o îndrăgi, o stimez ca pe a unui merituos profesionist.

Horia Gârbea

ISBN 978-606-712-458-3